

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 47

15 cts.

VRIJDAG 13 FEBRUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12¹/₂ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

DE AUTO-TENTOONSTELLING IN HET R.A.I.-GEBOUW.

Een overzicht van de enorme, tot een oppervlakte van 10.000 M² uitgebreide tentoonstellingshal aan de Ferdinand Bolstraat, waarin voor een waarde van f 2.000.000 aan auto's, motorrijwielen en fietsen is bijeengebracht.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

26STE VERVOLG

„Die heeft natuurlijk de andere rekeningen betaald. Wat zullen die lui een schik gehad hebben, toen ze hun geld kregen.”

Maar toen hij de papieren doorkeek, zag hij plotseling ook de schuldbekentenis die hij zijn eenigen schuldeischer had gegeven.

„Dat is natuurlijk een vergissing,” dacht hij en trok nu eerst een begeleidend schrijven uit de enveloppe.

„Zeër geërde heer!

In opdracht van mejuffrouw uw tante, barones von Kreuzberg-Breitenbach, die mij het bedrag van tienduizend mark toezond, heb ik uw rekeningen betaald en tevens uw conto bij mij vereffend. Mejuffrouw uw tante heeft mij reeds eenige weken geleden de opdracht gegeven, al uw schulden te betalen, zonder er u vooraf iets van te zeggen. Daarom heb ik u in Augustus geschreven, dat ik al uw kleine schulden op mij wilde nemen. Ik had uw tante de ronde som van tienduizend mark genoemd, maar er blijven, nu alles betaald is, nog rond zeshonderd mark over. Ik vermoed dat het u aangenaam zal zijn, wanneer ik dit bedrag niet aan uw tante terug zend, maar aan u overmaak. Dit geld volgt per postwissel. Een gespecificeerde afrekening vindt u ingesloten, evenals het korte briefje, dat uw tante mij met het geld toezond. Ik hoop alles tot uw tevredenheid te hebben geregeld en beveel mij voor verdere diensten gaarne bij u aan.

Hoogachtend
Heinrich Salzmänn.”

Lothar bracht de handen aan het voorhoofd.

„Ben ik nou krankzinnig, of .... Dat is geen zuiver spul!” riep hij uit.

Zenuwachtig las hij den brief nogmaals door. En toen zocht hij naar het schrijven van tante Stafi aan Heinrich Salzmänn. Hij vond het echter niet. Toen hij van het vergeefsch zoeken ten slotte erg zenuwachtig geworden was, zag hij een visitekaartje op den grond liggen. Hij herkende dadelijk het groote formaat, dat tante Stafi altijd gebruikte. En werkelijk, haar naam stond er open aan de keerzijde:

„Wilt u zoo goed zijn met de u heden toegezonden tienduizend mark alle schulden van mijn neef, baron Lothar von Kreuzberg-Breitenbach, te betalen en hem daarna alle kwitanties toe te zenden.

D. U.”

Lothar begreep er niets van. Tante Stafi had tienduizend mark voor hem betaald? Dat ging boven zijn verstand. Hij streek zich met de hand door de haren.

„Nee, dat kan ik toch onmogelijk aannemen. Ze is toch zelf arm. Dat is waarlijk meer dan haar heele deel van de Kreuzberg-erfenis. 't Is om'... zoo'n goeie ziel — neen, neen! — Zoo'n offer kan ik toch niet aannemen, al is het ook nog zoo verlokkend.”

Hij liep de rekeningen door en vergeleek alles met zijn eigen aantekeningen. Het klopte precies — al zijn schulden waren betaald — en bovendien kreeg hij nog de zeshonderd mark in handen.

Neen, dat ging niet aan, hij zou zich moeten schamen, als hij dat aannam. Hoe zou tante Stafi tot zooveel grootmoedigheid zijn gekomen? Zij had toch werkelijk zelf niet te veel. Misschien hoopte zij, dat zij tot aan het einde van haar leven in Kreuzberg verzorgd was en meende zij dat kleine vermogen wel te kunnen ontberen. Goedhartig genoeg om het geld af te staan, was zij wel. Maar dan stond Veva haar toch veel nader en die had een dergelijke hulp toch nog meer noodig dan hij.

Hij zat maar te peinzen. Zijn koffie werd koud en hij vergat geheel te ontbijten, en hij waagde het niet eens blij te zijn, toen de post hem de zeshonderd mark kwam brengen.

„Als dat geld mij werkelijk toebehoorde, sloeg ik nu van plezier een gat in de lucht,” dacht hij.

Hij was echter vast besloten, het tante Stafi terug te geven. Hij stak de bankbiljetten bij zich, liet zijn paard zadelen en reed naar Kreuzberg.

Het was een mooie heldere herfst dag. De zon scheen warm op de bontgekleurde bosschen. Op den heelen weg vlogen Lothar's gedachten tusschen Hansi von Arnstädt en tante Stafi heen en weer.

In Kreuzberg werd hij blij begroet. Mr. Crosshall schudde hem de hand en zei lachend:

„Goddank dat u weer hier bent, mijnheer von Kreuzberg. We hebben hier allemaal uw vroolijken lach en uw goed humeur zeer gemist. Het is hier tijdens uw afwezigheid zeer stil geweest.”

Ook Lilian begroette hem op hartelijke wijze en sprak haar vreugde over het weerzien uit. Tante Stafi en Veva begroetten hem als altijd.

Tante Stafi keek hem hoofdschuddend aan.

„Als je Chineesch met me sprak, dan zou je niet onduidelijker zijn dan nu. Wat wil je toch? Van welke tienduizend mark spreek je toch?”

Hij drukte haar de hand zoo stevig, dat ze van pijn het gezicht vertrok.

„Kom, tante, ik weet alles. Heinrich Salzmänn heeft mij alles geschreven en mij bij alle betaalde rekeningen ook deze zeshonderd mark gestuurd. Ik kon het niet gelooven, tante. Maar al kon ik het ook niet verhinderen, dat u die tienduizend mark aan Salzmänn stuurde, deze zeshonderd mark wil ik u tenminste teruggeven.”

De oude dame keek hem heel bezorgd en verschrikt aan.

„Je bent toch niet ziek, Lothar?”

MET HUN VIERTJES NAAR HUN EERSTE BAL MASQUÉ.

Lothar was echter opvallend onrustig en na een poosje zei hij ronduit:

„Tante Stafi, ik zou u graag even onder vier oogen spreken.”

John Crosshall en zijn dochter wisselden een snellen blik en konden een glimlach niet onderdrukken. Tante Stafi echter zag den jongen man verwonderd en een beetje bezorgd aan.

„Wat plechtig, jongenlief. Heb je me iets op te biechten?”

Hij drukte haar hand tegen zijn lippen.

„U zult het wel weten, tante.”

„Geen idee van. Maar kom maar mee naar mijn kamer.”

Lothar verontschuldigde zich bij de anderen en ging mee de kamer uit.

Weer keken vader en dochter elkaar glimlachend aan.

Nauwelijks was Lothar met de oude dame alleen, of hij omarmde en kustte haar met stormachtige teederheid.

„Tante Stafi — lieve, goeie tante Stafi!”

Verwonderd keek zij hem aan.

„Wat heb je toch, Lothar? Of je bent verliefd, of je hebt weer een domme streek uitgehaald.”

Hij schudde het hoofd.

„Houd u nu maar niet zoo,” zei hij, zijn portefeuille uit zijn zak halend, waaruit hij de zes biljetten van honderd mark nam, die hij op de tafel legde.

„Dat is nog van de tienduizend mark overgebleven. Als u eens wist, hoe beschaamd u mij gemaakt hebt. Ik kon wel huilen als een schooljongen.”

Hij lachte en gaf haar een zoen.

„Wat kan u je goed houden, tante Stafi! Maar het helpt u toch niets. Ik heb immers uw kaartje aan Salzmänn bij mij.”

De oude dame viel in een stoel neer en greep met beide handen haar hoofd vast.

„Of jij bent krankzinnig, of ik, jongen. Wat praat je toch van Salzmänn. Wie is dat dan toch, die Salzmänn?”

Nu begon Lothar de houding der oude dame toch wel wat vreemd te vinden; tante Stafi's verbazing was te echt. Hij nam haar visitekaartje uit zijn portefeuille en legde het voor haar neer.

„Als u in het geheim mijn weldoenster wilt zijn, dan had u Salzmänn beter moeten instrueeren. Hij heeft mij alles verraden. En hier is uw kaartje, waarop u hem geschreven hebt, dat u het geld zou sturen. U kunt ook Salzmänn's brief lezen, als u wilt.”

Hij legde ook den brief op tafel.

Tante Stafi zette haastig haar bril op en las eerst den brief van Heinrich Salzmänn. Hoofdschuddend vouwde zij dien, toen zij aan het eind was, weer dicht.

„Ik begrijp er niets van. Op mijn woord, Lothar, ik weet van niets. Dat geld is niet van mij. Wat zou je dan denken — ik kan toch maar niet zoo tienduizend mark cadeau doen. Dat moet een vergissing zijn,” zei ze op beslist toon.

Lothar werd doodsbлек en schrikte hevige.

„Maar uw kaartje dan, tante, daar ligt toch uw kaartje!”

Hij greep naar het kaartje en keek er naar,

alsof hij zich wilde overtuigen. En plotseling week hij achteruit.

„Allemachtig! — Neen — dat is heelemaal uw schrift niet — dat zie ik nu eerst.”

Zij nam hem het kaartje uit de hand en toen zij het schrift aan den achterkant zag, richtte zij zich plotseling hoog op en keek ernaar alsof zij haar eigen oogen niet vertrouwde. Haar gezicht werd plotseling donkerrood. Dat schrift kende zij. En toen zij de woorden, die zij zou hebben geschreven, had gelezen, was haar plotseling alles duidelijk. Zij wist nu beslist, wie die tienduizend mark had gestuurd en wie haar visitekaartje gebruikt had om in haar naam Lothar's schuld te betalen. De edele gever had er alleen niet aan gedacht, dat deze Heinrich Salzmänn het kaartje aan Lothar zou sturen en dat deze het weer aan haar zou voorleggen.

Plotseling sprong zij op en omhelsde, lachend en weenend tegelijk, den jongen officier.

„Beste jongen, nu weet ik precies hoe de zaak in elkaar zit — maar ik mag het je niet zeggen. Het geld is niet van mij, maar je kan het zonder bezwaar aannemen. Steek ook die zeshonderd mark maar in je zak. Het is evenwel niet noodig, dat je die nu weer dadelijk uitgeeft, hoor! Wees er nu maar eens zuinig mee — en zorg dat je je

„Het is allemaal zoo raadselachtig.”

„Maak je daarover nu maar geen zorg, later zal alles wel naar je genoegen worden opgehelderd. Als dat je misschien eenigszins tot kalmte kan brengen, neem dan voorloopig maar aan, dat het geld van mij komt en wacht verder maar kalm af. Je weet wel, dat ik je niets zal raden, wat je niet zou mogen doen. Wees onbezorgd en wees blij, dat je van je schulden af bent. Hoe je het hebt klaargespeeld, om je zoo'n last op je schouders te laden, begrijp ik echter niet. Wees nu maar zuinig op je zeshonderd mark.”

Lothar wist niet, wat hij doen moest. Hij was er echter niet de man naar, zich lang met toch niet te veranderen zaken bezig te houden. Tante Stafi lachte en scheen de zaak heel natuurlijk te vinden, hij echter gaf het op, langer naar de toedracht te zoeken.

„Dus u gelooft werkelijk, dat ik het geld zonder gewetensbezwaar kan houden en dat het niet van mij terug gevorderd zal worden?”

„Ja, dat geloof ik werkelijk. Maar één ding moet je me beloven en wel, dat je niemand zult verraden, dat ik weet wie de edele schenker is. Wij zouden hem anders het genoegen benemen dat hij van zijn daad heeft en dat mag niet.”

„Ja, tante, dat wil ik u wel beloven, ofschoon...”

toe, terwijl haar oogen schalks lichtten.

Plotseling kwam er een verdenking in Lothar op. Zou hij hier tegenover den onbekenden weldoener staan? — Zou misschien miss Lilian hem op deze wijze willen schadeloos stellen voor het feit, dat zij hem had afgewezen? Het bloed schoot hem in het gezicht. Hij wilde iets dwaas zeggen, maar gelukkig dacht hij er nog intijds aan, dat tante Stafi gezegd had, den gever te kennen en dat die een bloedverwant was. En nu bedacht hij ook, dat miss Lilian daarvoor veel te fijngevoelig was en wel wist, dat een man zulk een dienst onmogelijk van een vreemde jonge dame kon aannemen.

Op dit punt meer gerustgesteld, liet hij voor den geest al zijn bloedverwanten de revue passeeren. De Kreuzbergs waren allen zelf arm, maar van de zijde zijner overleden moeder had hij rijke familieleden, die wel van zulk een som afstand zouden kunnen doen. Weliswaar hadden die tot nog toe niets voor hem gedaan en zich niet om hem bekommerd, maar misschien had zich nu toch een hunner gedrongen gevoeld, hem uit zijn moeilijken toestand te verlossen. Daar was bijvoorbeeld een neef van zijn moeder, die schatrijk was en geen kinderen had. Zoolang zijn moeder nog leefde, had hij Lothar en zijn broers met Kerstmis steeds een, zij het ook bescheiden geschenk in geld gemaakt, maar daarna niet meer. Maar het was toch wel mogelijk, dat hij de schenker was. Enfin — hij was hem in ieder geval van harte dankbaar. Tante Stafi had gelijk, hij zou zich wel melden. Tot zoolang zou hij zijn wil respecteren en niet verder nasporingen doen.

Mr. Crosshall had snel een ander onderwerp aangeroerd en noodigde Lothar uit, te blijven eten. Hij liet zich niet lang nooden. Buiten scheen de zon, het eten was voortreffelijk en allen om hem heen waren even minnelijke menschen. Bovendien dacht hij aan de lieve Hansi von Arnstedt — en schulden had hij nu niet meer en bovendien nog zeshonderd mark in baar geld — hij had Lothar niet moeten zijn, als dat alles hem niet in de vrolijkste stemming zou brengen.

Ook zorgde hij er wel voor, dat allen om hem heen lachten en vrolijk waren.

Toen Lothar echter later naar huis reed, nam hij zich toch voor, zijn vader de geheele aangelegenheid te vertellen en hem te vragen wat hij er van dacht.

En hij voerde dit besluit nog den zelfden dag uit. Hij vertelde alles precies zooals het was en verzocht zijn vader hem te raden hoe hij moest handelen.

Zijn Excellentie Generaal Benno von Kreuzberg had op den brief van zijn zoon geantwoord:

„Beste Lothar!

Dat lijkt me toch een raadselachtige geschiedenis. Daar het toch mijn bedoeling was jou en tante Stafi en Veva eens te komen bezoeken, heb ik nu besloten dat maar niet langer uit

te stellen en overmorgen naar Kreuzberg te gaan. Ik kom met den trein van elf uur en als het kan, meld mijn komst dan even in Kreuzberg. We gaan er dan rechtstreeks van den trein heen. Verder mondeling.

Hartelijk gegroet van

je Vader.”

Lothar was daarmee zeer ingenomen.

Hij zou wel een aardigen uitbrander van zijn vader krijgen, dat hij zooveel schulden gemaakt had, maar dat ging wel voorbij. Ze waren nu, Goddank, betaald.

Lothar telefoneerde van het Casino naar tante Stafi om de komst van zijn vader te melden.

De oude dame sprak er haar vreugde over uit en zei, dat ze het aanstonds aan Mr. Crosshall zou vertellen.

Dat deed ze ook en Mr. Crosshall was zoo vriendelijk er voor te zorgen, dat er een rijtuig naar het station werd gezonden.

„Natuurlijk logeert zijn Excellentie hier op Kreuzberg,” zei hij.

Tante Stafi keek hem lachend aan.

„Is dat zoo natuurlijk, Mr. Crosshall? Eigenlijk is het buitengewoon grootmoedig van u, dat u al mijn gasten zoo vriendelijk ontvangt.”

„Maar tante Stafi, u twijfelt toch, hoop ik, niet aan onze gastvrijheid? Uw gasten zijn toch ook de onze,” zei Lilian hartelijk.

„Ach, ik heb het mij al heelemaal afgewend, mij over de goedheid van u en uw vader te verwonderen. Maar neemt u dan tenminste mijn dank aan.”

GEEN BAL-MASQUÉ EN TOCH AARDIG. EEN GROEPJE UIT KOUDEKERKE.

niet opnieuw in de schuld steekt. Zoo'n gelukje overkomt je niet licht nog eens in je leven.”

Lothar keek haar verbaasd aan.

„Maar zeg me dan toch tante, is het geld werkelijk niet van u?”

Met een blijden trek op het gelaat keek zij hem aan.

„Neen, neen, het is niet van mij, maar van een edel mensch, die het best kan missen.”

„Maar tante Stafi, van een vreemde kan ik 't toch nog minder aannemen dan van u.”

„Het is niet van een vreemde, Lothar, maar van een bloedverwant, die zich blijkbaar niet bekend wil maken. Vraag nu maar niet verder en eerbiedig den wil van den schenker. Misschien zal hij den een of anderen dag zelf den sluier wel oplichten.”

„U spreekt in raadselen. Hoe kan ik het geld aannemen, als ik niet weet, van wien het komt?”

„Geef het dan terug!” zei tante Stafi lachend.

„Dat kan ik immers niet. Nog afgezien van het feit dat ik zoo'n som niet bezit, weet ik toch ook niet aan wien ik ze zou moeten terugbetalen.”

„Juist! Dus — je moet het geld wel behouden. En je kan het ook gerust doen, even goed als je het van mij zou kunnen aannemen, als ik het had.”

„Maar zegt u me dan toch —”

„Ik zeg je geen woord. De edele gever wil voorop onbekend blijven. Als je hem je dankbaarheid wil bewijzen, vraag dan nu niet verder. Eens zal wel de dag komen, dat hij zich bekend maakt.”

De jonge officier stond op en streek zich over het voorhoofd.

Zij vouwde lachend het biljet van zeshonderd mark op en drukte het hem in de hand.

„Neem aan — en zwijg.”

Toen stak hij het geld weer bij zich en wist niet of hij blij mocht zijn.

Zij gingen nu weer naar de anderen in de huiskamer en daar zei tante Stafi, met een eenigszins trillende stem:

„Er is heel wat buitengewoons met mijn neef gebeurd, iets raadselachtigs en onverklaarbaars.”

„Is het onbescheiden om te vragen wat?” vroeg Lilian lachend.

De oude dame keek eerst Lothar aan en daarna vader en dochter.

„Iemand heeft, onder mijn naam, tienduizend mark voor hem betaald — al zijn schuldeischers voldaan. Hij kwam nu hier, om er mij voor te bedanken. Maar ik weet van niets. Hoe zou ik ook zooveel geld kunnen uitgeven? Maar wat moet men nu in zulk een geval doen, Mr. Crosshall? U bent iemand die de wereld en het leven kent, geef u ons raad.”

Om Mr. Crosshall's mond speelde een glimlach, maar hij vermeed het om tante Stafi of Lothar aan te zien. Hij staarde voor zich uit, alsof hij nadenkt en haalde toen de schouders op.

„Wat zou u moeten doen? Als iemand mijnheer von Kreuzberg's schulden betaald heeft, dan zal hem dat waarschijnlijk plezier gedaan hebben en ik ben van meening, dat men niemand zijn genoegen moet ontnemen.”

„Zoo denk ik er ook over,” voegde Lilian er aan

„Ik denk er niet aan, tante Stafi, dan vlucht ik liever,” riep Lilian uit en verliet snel de kamer. Zij ging naar haar torenkamer, waar zij nu, daar het weer het verblijf in de open lucht beperkte, meer en meer verbleef.

Vaak zat zij daar tot 's avonds laat als alles al sliep, geheel alleen. Dan vlogen haar gedachten door den donkeren nacht naar Ortlingen.

Sedert het tuinfeest was zij niet meer zoo rustig als vroeger.

Ook tegenover Genoveva was zij niet meer altijd hetzelfde. Soms sloofde zij zich werkelijk uit, om lief tegen haar te zijn en haar in haar nabijheid te houden, dan weer ontweek zij haar, sloot zich in haar torenkamer op en zat daar stil te mijmeren. Slechts met moeite kon zij haar gedrukte stemming voor haar vader verbergen.

Toen Ronald von Ortlingen de laatste maal op Kreuzberg was, had hij er alleen maar Veva en tante Stafi aangetroffen. John Crosshall was met zijn dochter uitgereden. En toen zij thuiskwamen, had Veva hen meegedeeld, dat Ronald binnenkort eenige maanden op reis zou gaan en over enkele dagen afscheid zou komen nemen.

Lilian's hart kromp ineen bij de gedachte, hem zoo lang niet te zullen zien en zij dacht hoe smartelijk de scheiding ook voor Veva moest zijn. Zij was dien dag voor Veva bijzonder lief, hoewel zij zelf onbeschrijfelijk leed.

Tante Stafi en John Crosshall hadden al geruimen tijd zoowel Ronald von Ortlingen als Lilian gadegeslagen.

„Ik zal spoedig mijn masker moeten laten vallen,” dacht John Crosshall, en toen hij hoorde, dat Ronald eenige maanden op reis wilde gaan, begon hij te denken....

Lilian had geruimen tijd aan het harmonium gezeten en nu en dan, als in gedachten, eenige accoorden aangeslagen toen Veva aanklopte en binnen kwam.

Lilian keek haar vragend aan.

„Is er iets, Genoveva?”

„Niets bijzonders. Ik kwam je alleen in opdracht van tante vragen, welke kamer we voor oom Benno in gereedheid moeten brengen, voor het geval hij niet morgen meteen weer terug reist.”

„Maar dat kan tante Stafi toch zelf wel beslissen.”

Veva lachte schelmsch.

„Ach Lilian, tante weet natuurlijk in dit geval niet goed wat ze moet doen. Je vader biedt oom Benno gastvrijheid aan.”

Lilian dwong zich tot schertsen.

„Dat zal mijn vader wel uit eigenbelang gedaan hebben, Genoveva. Het is immers een hooge eer, een Excellentie in levenden lijve, het hoofd der familie Kreuzberg, als gast onderdak te verschaffen. En tante Stafi moet dus maar onze mooiste logeerkamer voor hem in gereedheid brengen, opdat hij waardig wordt ontvangen.”

Veva lachte.

„Ach, Lilian, je maakt je natuurlijk maar vrolijk om de Deutsche liefde voor titels en om onzen trots op voorouders.”

Lilian schudde het hoofd en lachte mee.

„Ach, neen, Genoveva, ik zou het heerlijk vinden, een oom te hebben, die Excellentie of baron was.”

„Je bent een schelm, Lilian.”

„Maar ben jij dan niet blij over het bezoek van je oom, Genoveva? Het komt me voor, dat je niet erg opgewekt bent.”

Veva kleurde.

„Daar vergis je je toch in. Ik ben juist heel blij met Oom's bezoek. Hij is een lieve oude heer, alleen maar een beetje streng en wat al te ernstig,” zei ze haastig.

„En die ernstige, strenge Excellentie heeft zoo'n overmoedigen en van vrolijkheid overlopenden zoon, als je neef Lothar?”

„O, oom Benno moet in zijn jeugd ook heel vrolijk geweest zijn, maar tegenwoordig heeft hij te veel zorgen. Zijn vrouw is jarenlang zeer ziek geweest en moest de duurste badplaatsen bezoeken. Bovendien heeft hij drie zoons en vermogen bezit bij niet. Zoo verloor je de uitbundigheid wel.”

ROOKT

Spatram

„Ja, ja. Maar gelukkig heeft zijn zoon haar nog. En met dien zullen wij het maar houden, nu hij weer van de manoeuvres terug is. Ik zou wel weer eens willen lachen — zoo echt hartelijk. Het is me, alsof ik dat in geen eeuw gedaan heb.”

Er lag iets klagends in haar stem — een oogenblik had zij haar zelfbeheersching verloren.

Veva zag haar verschrikt en deelnemend aan.

„Je maakt je weer meer bezorgd om je vader nietwaar Lilian? Daarom kun je niet vrolijk zijn. Ik heb al lang bemerkt dat je neerslachtig bent.”

Als verschrikt keek Lilian Veva aan.

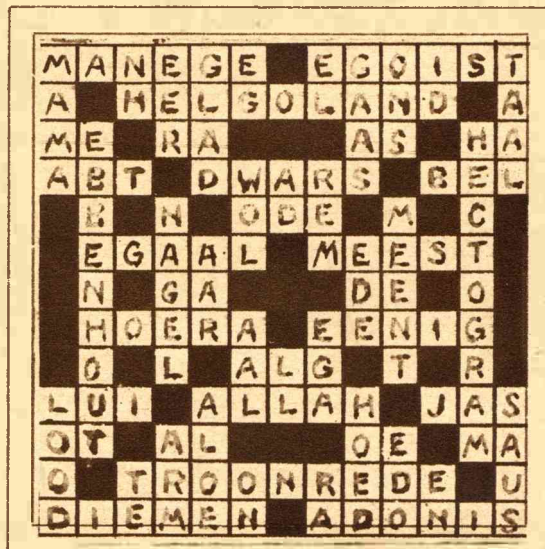
„Vindt je, dat papa op het oogenblik meer aanleiding geeft om bezorgd over hem te zijn dan vroeger?” vroeg ze snel.

(Wordt vervolgd.)

UITSLAG TWEEDE KRUISWOORDEN-RAADSEL

Ook ons tweede kruiswoorden-raadsel is een buitengewoon succes gebleken. Evenals de eerste maal, zijn ook nu weer duizende oplossingen door ons ontvangen, waaronder er echter nog altijd waren, niet op een briefkaart geschreven. Wij herhalen daarom nogmaals, dat een der voorwaarden voor mededinging is, dat de oplossing ons wordt toegezonden op een OPEN briefkaart. Brieven worden onverbiddelijk terzijde gelegd, daar het eenvoudig ondoenlijk is al die duizende brieven te openen. Iedereen denke er dus wel om, in het vervolg zijn oplossingen uitsluitend per briefkaart in te zenden, wil hij de kans hebben, een der fraaie prijzen te winnen.

Hieronder geven wij de oplossing van het kruiswoorden-raadsel No. 2.

Weet U: dat **Victoria-Water** méér dan welke andere drank, jarenlang zijn naam reeds handhaaft als een naam van prima [klank?]

Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

gelijk aan het eerste, zet men leeg boven op het half gevulde en vraagt dan een der aanwezigen den wijn uit het onderste glas in het bovenste over te schenken en daarna op te drinken. Men voegt er echter aan toe, dat men daarvoor slechts één hand mag gebruiken en dat men daarmee het bovenste glas niet mag aanraken.

Zeer waarschijnlijk zullen alle aanwezigen het aanstands opgeven en men doet het dan zelf.

Men neemt de beide glazen op, wat natuurlijk gemakkelijk gaat, als men het onderste aanvat. Dan gaat men eenigszins achterover in zijn stoel zitten en neemt den voet van het bovenste, leeg glas tusschen de tanden — daarvoor werd in den aanvang gezegd, een glas te kiezen, waarvan de voet grooter was dan de opening.

Hieronder volgen de namen dergenen, aan wien een prijs werd toegewezen.

- Bij loting werden de prijzen toegekend:
- EEN BESTE ELECTR. STRIJKBOUT** aan:
W. Porsius, Frederikstraat 28, Amsterdam.
- EEN LEDEREN SIGARENKOKER** aan:
W. Chr. P. de Vries, Zocherstraat 86, Haarlem.
- EEN LEDEREN PORTEFEUILLE** aan:
P. Haasbroek, Boomkampstraat 34, Alkmaar.
- EEN EIKEN NAAIDOOS** aan:
M. A. de Boer, Oudkarspel.
- EEN BORSTELGARNITUUR** aan:
G. Liefhebber, Modderpomp, Enkhuizen.
- EEN PRESSE-PAPIER** aan:
W. J. Scheewe, v. Houwelingenstraat 78huis, Amsterdam.
- EEN DOOS DAMESPOSTPAPIER** aan:
K. Blokzijl, Andijk-Oost, N.H.
- EEN DOOS HEERENPOSTPAPIER** aan:
P. Hovingh, Le Mairestraat 20a, Velsen.
- EEN BUS AMSTELCACAO** aan:
H. v. As, Havenstraat 51, Bussum en aan C. Ott, Amsterdam (v.m. Ransdorp A2)

Voorts zullen nog aan vijf goede oplossers een boekwerk, en aan vijf anderen een groote kaart van Nederland toegezonden worden.

Hoewel het niet onze gewoonte is, om over de uitslagen onzer prijsvragen correspondentie te voeren, en wij dat ook niet in het vervolg zullen doen, willen wij hier toch even in het algemeen antwoorden op een paar opmerkingen omtrent ons eerste kruiswoorden-raadsel. Verschillende inzenders meenden ons erop te moeten wijzen, dat *vla* geen gebak, maar een pudding is. *Vla* is echter wel degelijk een, vooral in Limburg, zeer bekend gebak, een soort vruchtenkoek.

Enkele lezers vroegen ons ook, of bij voorkeur bekroond worden de inzendingen van hen, die niet alleen goed zijn, maar er bovendien door teekening of versiering, aardig uit zien. Natuurlijk is dit niet het geval; dat toevallig de inzender van een gereproduceerde teekening ook een prijsje had, ligt alleen daaraan, dat het lot hem gunstig was.

EEN FOUT INGESLOPEN!

In kruiswoorden-raadsel No. 3, opgenomen in ons vorig nummer, staat onder 47 verticaal, het woord *werktuig*, dit moet zijn, *voertuig*.

Men houde daar, bij de oplossing, rekening mede.

ONZE GOOCHELTOEREN

XVII

Goocheltoer? Neen, dat is het ditmaal eigenlijk niet, meer een aardige truc, maar waarbij toch, evenals bij een goocheltoer, wel nogal handigheid bij te pas komt.

Men schenkt een beetje wijn in een gewoon wijnglas, waarbij men een glas kiest, waarvan de omtrek van den voet iets grooter is dan die van den open kant van het glas. Een tweede glas,

Zoodra dit gedaan is, giet men den wijn uit het volle glas, dat men natuurlijk nog altijd in de hand heeft, in het lege over en brengt vervolgens het eerste, nu leeg, weer onder het tweede, dat nu met wijn gevuld is en neemt zoo het glas dat men met de tanden vasthoudt weer weg.

Het overschenken is dus nu gebeurd, zonder dat men het bovenste glas heeft aangeraakt.

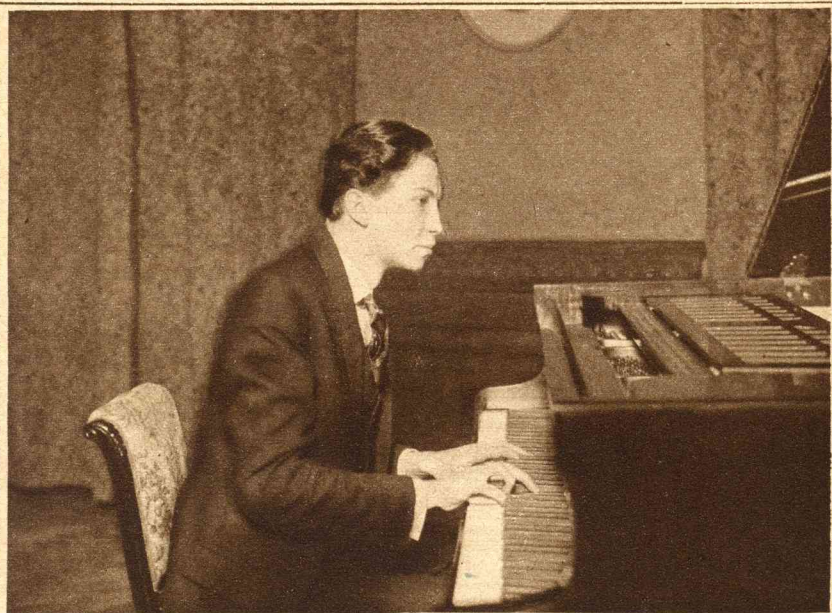
Om het nu leeg te drinken heeft men eenvoudig de beide glazen weer op te nemen en het bovenste aan den mond te brengen (men houdt natuurlijk altijd nog maar alleen het onderste vast). Door het onderste stevig tegen het bovenste aan te drukken, kan men dan gemakkelijk de beide glazen samen zooveel helling geven, dat men den wijn kan opdrinken.

STADSNIEUWS

Het familie-drama in de Wormerveerstraat, waarvan wij in ons vorig nummer reeds eenige foto's konden geven, o.a. een van het geheele gezin van Van Dam, houdt nog altijd heel de buurt bezig. Vrijdag heeft op de Oosterbegraafplaats de teraardebestelling plaats gehad van de lijken der drie slachtoffers, waarbij, niettegenstaande het afschuwelijke weer, zeer groote belangstelling werd betoond. Hierboven, links: De kisten worden op de drie baren gelegd; rechts: Aan het graf. Het lijkje van het jongste kind wordt in de groeve neergelaten. Rechts op de foto de bedroefde familie.

De nog jeugdige pianist Hellmut Baerwald, die ook in het buitenland met zeer veel succes optrad, maakt onder auspiciën van Ernst Krauss een tournee in ons land. Alvorens dezen te beginnen, was hij zoo vriendelijk speciaal voor *De Stad* te poseeren.

Door Prof. van Embden is deze week het Consultatiebureau voor het geneeskundig onderzoek voor het huwelijk officieel geopend. Aanwezig waren o.a. v.l.n.r. zittend: Dr. Remmelts, prof. van Rooy, mevr. Pothuis-Smit, prof. v. Embden, dr. B. Premsela en dr. H. D. de Haas.

De A.V.A.C. is met haar pogingen tot verbetering van het 10 kilometer weg-record niet gelukkig geweest. De weersomstandigheden sloten elk succes uit. Toch wist Zeegers het 6 mijls-record met ruim een minuut te verbeteren en op 34 min. 41.4 sec. te brengen. Links: Een moment uit den wedstrijd; rechts: Jan Zeegers, die ook de 10 kilometer won, passeert de eindstreep.

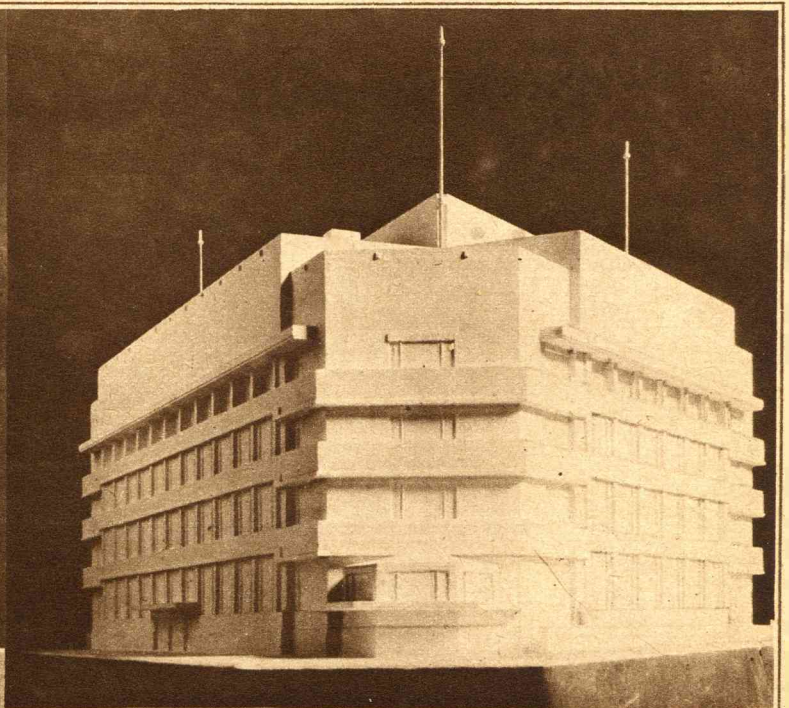
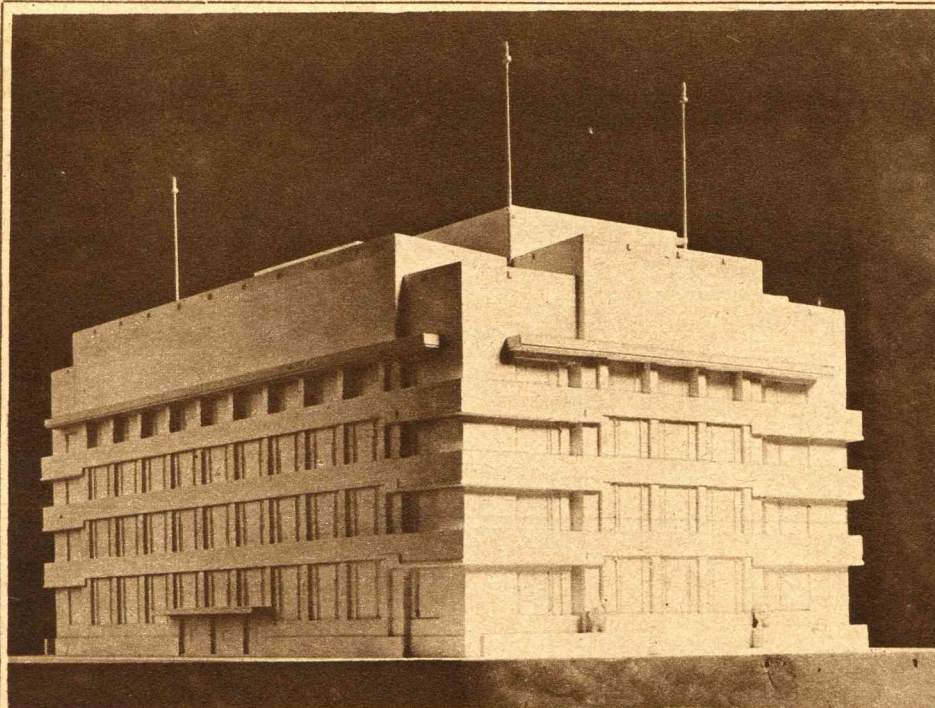
STADSNIEUWS

De verplaatsing van den tweeden plataan in het Leidsche Boschje is Zaterdag geschied. Evenals de eerste maal werd ook weer, nadat een lange diepe geul gegraven was van den boom naar de plek waar hij moest komen staan, de grond voorzichtig onder de wortels weggegraven, waarop er planken onder geschoven werden (linksche foto). De bodem van de geul werd eveneens met planken belegd, waarover de boom met den zwaren aardklont waaraan de wortels nog goed vast zaten, met behulp van een lier werd voortgesleept (rechtsche foto).

De nasleep van het ontzettende familie-drama in de Wormerveerstraat; de publieke verkoop der meubelen van het gezin Van Dam. Reeds in October werd door een deurwaarder beslag gelegd op den inboedel, maar de verkoop werd aangehouden. Nu evenwel heeft die doorgang gehad. Links: De menigte voor het perceel in de Wormerveerstraat, tijdens de verkoop; rechts: Alles werd verkocht, ook het beddengoed waarop de lijken der drie slachtoffers werden gevonden en het speelgoed der beide arme, door hun vader vermoorde meisjes.

Twee foto's van de Maquette van het „Rijkskantoor voor geld- en telefoonbedrijf", dat aan den N.Z. Voorburgwal in wording is. Links: de gevels Raadhuisstraat hoek N.Z. Voorburgwal; rechts: de gevels Paleisstraat hoek Spuistraat.

DE KATER

Piet, de kater, was plots verdwenen. De vrouw des huizes, waar Piet, toen-ie nog melktandjes had en dartele sprongen maakte, waarom je je „dood” lachte, was opgenomen, had hem gansch den dag gezocht met een ijver gelijk aan dien van de vrouw uit het Evangelie, die haar drachme zocht. Was het te verwonderen? Piet was namelijk een van de gewichtigste zorgen in het jonge huwelijk van mijnheer en mevrouw Sols. Aanvankelijk was het een echt troetelkindje, één en al verwend. De gekste naampjes, die je in honderd woordenboeken samen niet zult vinden, werden voor het beest uitgedacht. Later is dat reuzenaantal heel wat geslonken, toen er een lief kindje ter wereld kwam, waar vader en moeder Sols erg dol op waren en de poes natuurlijk jaloersch, razend jaloersch op was. En nog later, toen er een tweede kindje kwam, was't alleen maar „Piet.” Tusschen twee haakjes gezegd, was Piet ook een echte Piet geworden, dik, dus waardig, hetgeen vooral aan zijn statige houding bij gaan en staan te merken was. Sindsdien was Piet ook veel ernstiger geworden. 't Was uit met zijn dulle sprongen. Verbeeld je, hij zou met zijn dikke lijf anderen vermaken! Daar zou hij nog juist goed genoeg voor zijn. Wat zouden ze lachen! Overigens had-ie toch niet te klagen. Hij had het goed van eten en drinken en er waren verborgen hoekjes ten overvloede in huis, waar hij ook over dag rustig kon slapen. Toch, ondanks zijn waardigheid, gingen er heel wat rare praatjes over hem in de buurt rond. De menschen, die naast Mevrouw Sols woonden, klaagden tegen de burens van daar naast weer, er herhaaldelijk over, dat Piet *altijd* de biefstuk uit de pan gapte, — of men ook moest denken: „Wat wordt er veel biefstuk gegeten!” Dergelijke beschuldigingen schenen Piet in stilte te ergeren. Doch daar hij van die ergernis uiterlijk niets liet blijken, dacht men over verdere gevolgen niet na. En zoo was de dag gekomen, dat Piet zonder vormelijk afscheid de beenen had genomen. Wellicht was het leven hem hier ondragelijk geworden; hij, de verschoppeling, de valscheijlich beschuldigde, had misschien een beter onderkomen gevonden. Dat was een toestand in huis! In de keuken, daar stond nog een flink portie stokvisch en dat was voor de vrouw een geruststelling, dat 't-em toch niet aan 't eten lag, waarom-ie d'r van door was gegaan. Zes jaar had -ie 't uitgehouden. Je zou toch zeggen. Tootje, het oudste kind, zocht met moeder ijverig doch te vergeefs mee. Piet was en bleef weg. Tootje had er belang bij, want behalve kater was Piet ook een bok, 'n zondenbok. Was d'r iets gebroken... door Tootje, dan kreeg Piet er de schuld bvan, al miauwde hij nog zoo van nee, nee! Moeder hoorde dat „nee” niet in zijn gemiauw, doch Tootje des te zekerder. In een droom, een akeligen droom, waarin ze Piet valscheijlich beschuldigde vier taartjes te hebben opgegeten, had ze 't werkelijk gehoord en... moeder ook. Moeder had 'r toen heel erg gestraft, en daar moest ze zoo geweldig om huilen, dat ze er wakker van werd. Maar ze was dien dag toch weer blij, dat Piet heel gewoon „miauw” riep.

Geen wonder dat ze dubbel en dwars om 't verlies van Piet treurde, want hoe zou er nu een lekker koekje kunnen verdwijnen, zonder dat moeder Tootje ervan verdenken moest. Och, och!

Toen vader thuiskwam van kantoor, bevreesd-de 't hem al, dat Piet, voor de deur de wacht houdend, hem niet tegenmiauwde; dat was toch zijn gewoonte al van jaren. Hij behoefde echter niet lang op opheldering te wachten, want Tootje snelde vader al met de ontstellende tijding te gemoet. De jeremiade begon weer opnieuw. De rouwtijd duurde lang en er gingen heel wat maandjes over heen, voor d'r een dag kwam, dat Piet niet 't onderwerp van 't gesprek aan tafel was. 't Scheen, dat de familie bij haar maaltijden er speciaal aan dacht met welk een schamelien disch Piet zich moest tevreden stellen, als-ie tenminste nog leefde. 't Is waar, wat zijn eten betrof had de vrouw zich niets te verwijten. Maar hij kon wel dood zijn! Bij deze veronderstelling dacht mevrouw Sols met een stil verwijtgevoel in d'r binnenste eraan, dat ze den morgen van Piets verdwijnen wat al te lang aan de open straatdeur een intiem gesprek had gevoerd met Mevrouw Pijpers; dat was nog wel op een morgen, dat ze beiden bekenden niet veel tijd te hebben! En toch het gesprek zoo gerekt; nu ja, 't was toch uiterst belangrijk, want 't betrof een nieuwen mantel. En wat akelig, dat ze dienzelfden avond juist in de krant moest lezen, dat er op kattenvelletjes geloerd werd. Brr, wat afschuwelijke associatie van gedachten!! 't Valt te begrijpen, dat er een zekere, ongekende rust in huis kwam, toen Piet aan de Vergetelheid raakte prijsgegeven.

Daar kwam Tootje's verjaardag in zicht. Ze zou nu zeven jaar worden en moeder had wanhopig

DE HELD

Bij klaren dag sprak kleine Jan:

Als ik zeeroover was, wat zouden z'er van lusten,
Geen zee zou veilig zijn, en overal langs de kusten
Zou 'k met mijn schip gaan halen schatten, rijke buit;
Geen zeeman, of hij ging met angst het zeegat uit.
Was ik een generaal en had ik maar kanonnen,
Dan was, kwam ik in 't veld, de veldslag dra gewonnen.
De vijand zou niet eens zich wagen aan den strijd
Zóó was mijn roep van onverwinbaarheid verspreid.

Maar 's avonds in donker:

Toen kleine Jantje naar zijn bedje was gezonden,
Werd even later hij door zijn mama gevonden
Met 't hoofdje onder 't dek en 'n zwakke klaagstem riep:
„O, ma, ik ben zoo bang, ik wou maar dat ik sliep.” A.T.

AMSTERDAMMERTJES

DE OORBELLEN.

't Is bijna twaalf uur 's nachts. De straten donker en verlaten, vooral in de buitenwijk, die grenst aan de Jordaan. Op de Nassaukade gaat, angstig vlug loopend, een meisje van 'n jaar of tien, armoe-dig Jordaan-kindje zonder hoed, met 'n omslagdoek die haar veel te groot is, haastig omgeslagen. Ze heeft maar één gedachte, vlug lopen, den dokter halen. Vader heeft nachtdienst en nou is 't zoo erg geworden met moeder en de buurvrouw die wel 's komt helpen slaapt zoo vast. Dapper is 't kleintje er zelf op uit gegaan om hulp. Ze weet goed waar de dokter woont, is er den laatsten tijd veel te dikwijls heen geweest.

Opeens komt van achter de boomen aan den wal-kant een jonge man te voorschijn. Hij volgt het kind, heeft het ingehaald en loopt met haar mee.

„Waar moe-je zoo laat heen, meisje?”

„Na de dokter. Me moe is erreg ziek.”

„Zoo, wil 'k meegaan?”

Hij pakte haar bij 't mager armpje dat beeft van angst onder den doek.

„Meneer la me gaan nou. Ik hep haast.”

„Effe wachte zus. Wat hé je 'n mooie belle!”

Hij grijpt een oorbelletje van 't kleine kind. Goedkoop zilver ding met 'n licht-blauw hangertje eraan.

„La los fent,” zegt 't meisje brutaal.

„Nou bedaar maar. Die belletjes kan ik net ge-bruike foer me susses. Geef ze maar gauw.”

Het kind trekt haastig de belletjes uit haar ooren, snelt dan voort, blij dat ze van den schooier af is. D'r mooie belle, die ze fan d'r tante heb gekrege.

Gelukkig, nou is ze bij 't huis van den dokter, ze schelt en geeft haar boodschap af. „Dokter zal da-delijk komen, je moet maar gauw weer naar moe terug gaan.”

Dan het angstig terugkeeren! Schuw ziet ze om als ze een boom voorbij is. Zij snelt de kade af, de brug over en de donkere steeg in, waar ze be-kend is, waar geen boomen zijn, waar kerels zich achter kunnen verbergen. Dan bedenkt ze, dat ze niets meer heeft, dat men haar zou kunnen ont-nemen en zacht snikt ze om 't verlies van d'r oor-belle!

T. L.

A. FINGER.

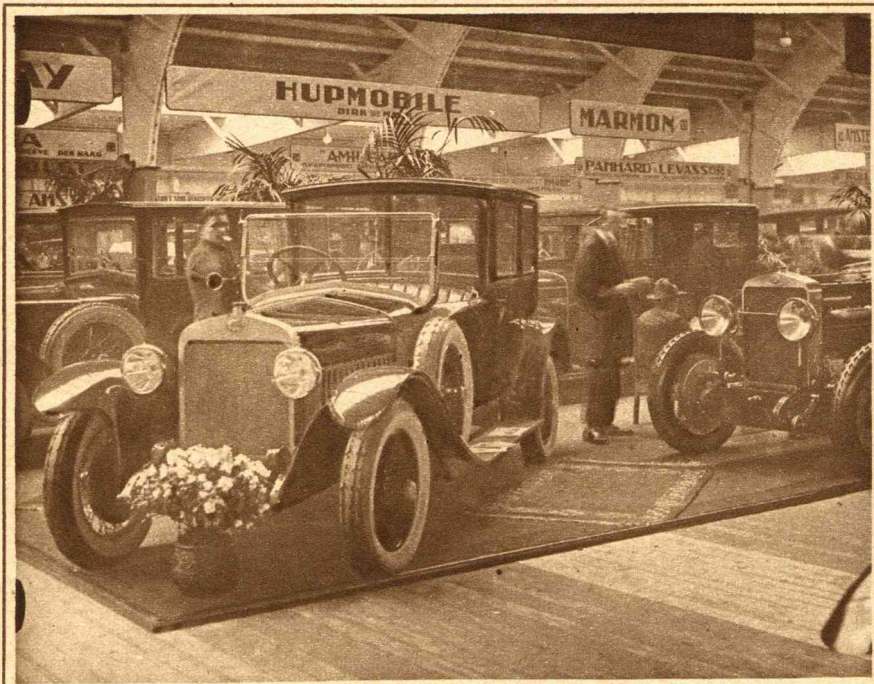

DE BEGRAFENIS VAN JAAP EDEN.

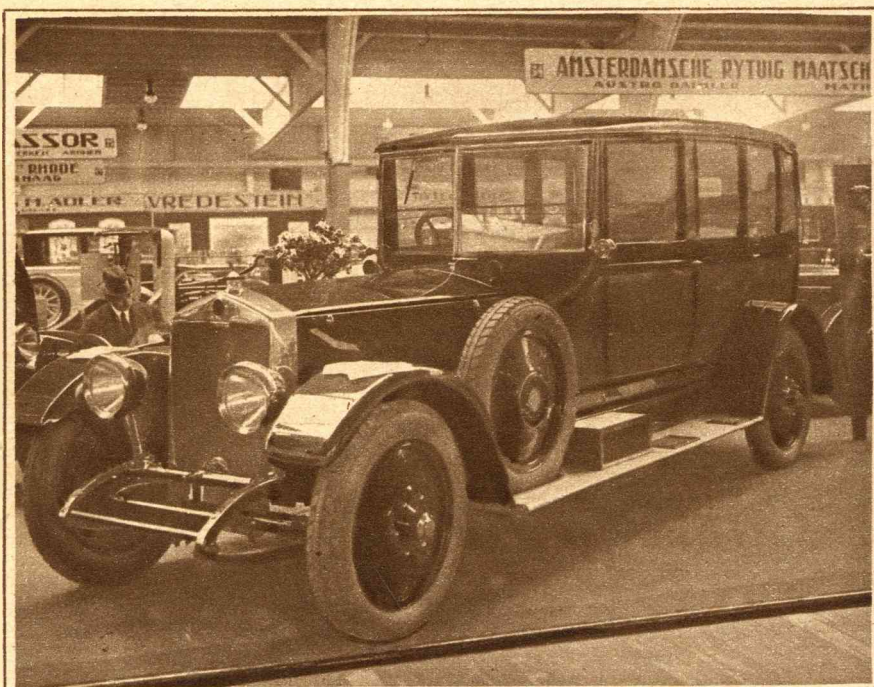
Onder buitengewone belangstelling is op de Algemeene Begraafplaats te Haarlem het stoffelijk overschot ter aarde besteld van den eenmaal zoo beroemden sportman Jaap Eden. Zeer talrijk waren de beoefenaars van allerlei takken van sport en ook de oud-vrienden van den overledene aanwezig en een groot aantal kransen en bloemstukken deden de groeve. Verschillende sprekers voerden het woord o.a. de bekende Haagsche „sport-ops”, de heer W. W. v. d. Vet (zie foto) die namens de Haagsche Spartanen Jaap's nagedachtenis huldigde.

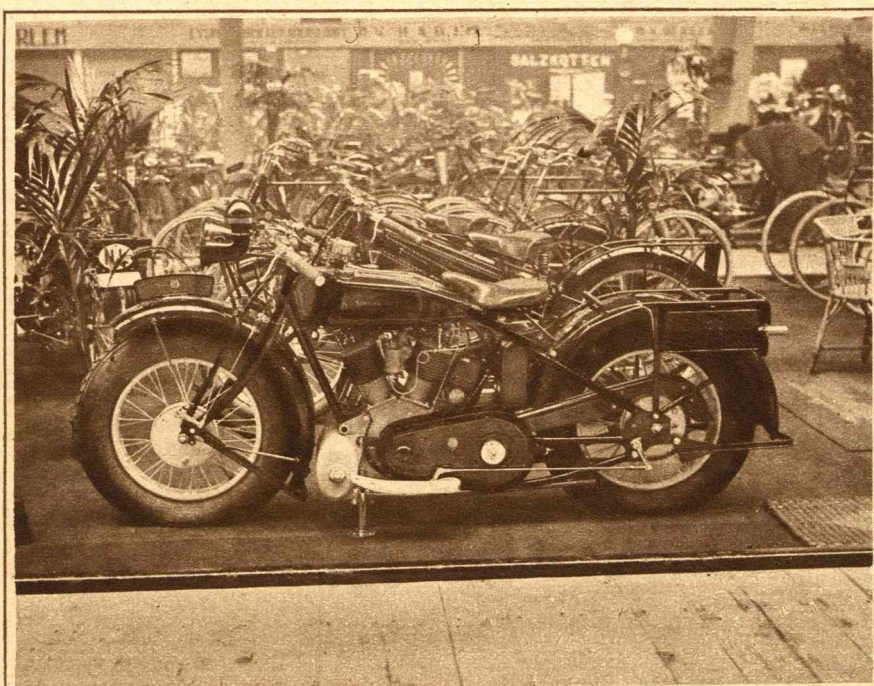
AUTOMOBIEL-TENTOONSTELLING

De stand van de firma Nefkens (Delage—Oakland.)

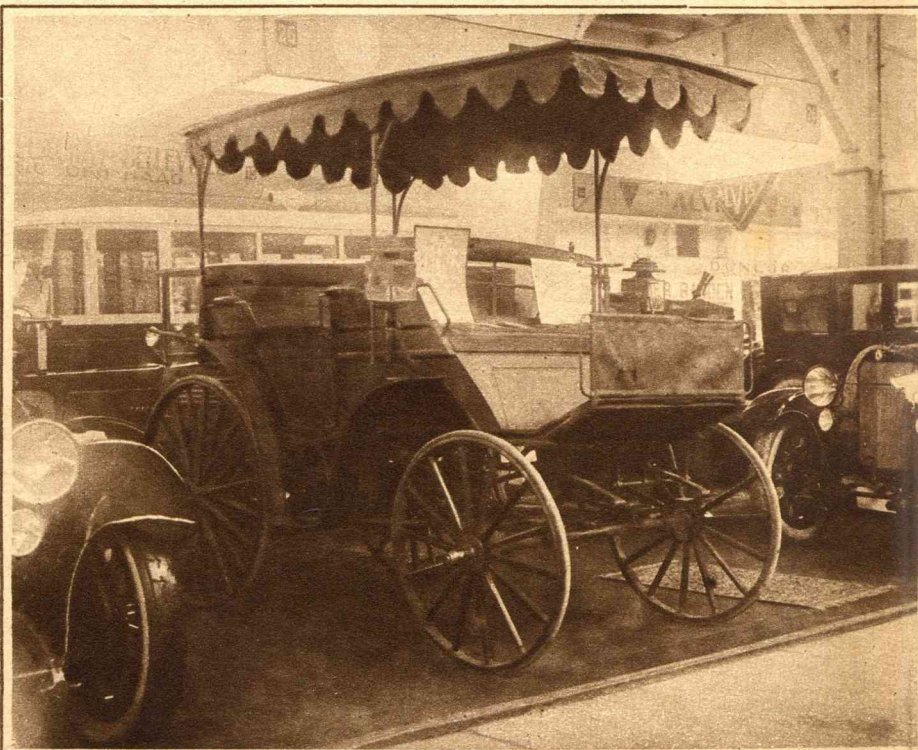
De duurste wagen der tentoonstelling, een „Lanchester” van f 36.000.

Een nieuwtje. Het nieuwe Simplex-model, gemonteerd met ballonbanden.

Een foto van de officiële opening der tentoonstelling door den Commissaris der Koningin, in houdt een toespraak.

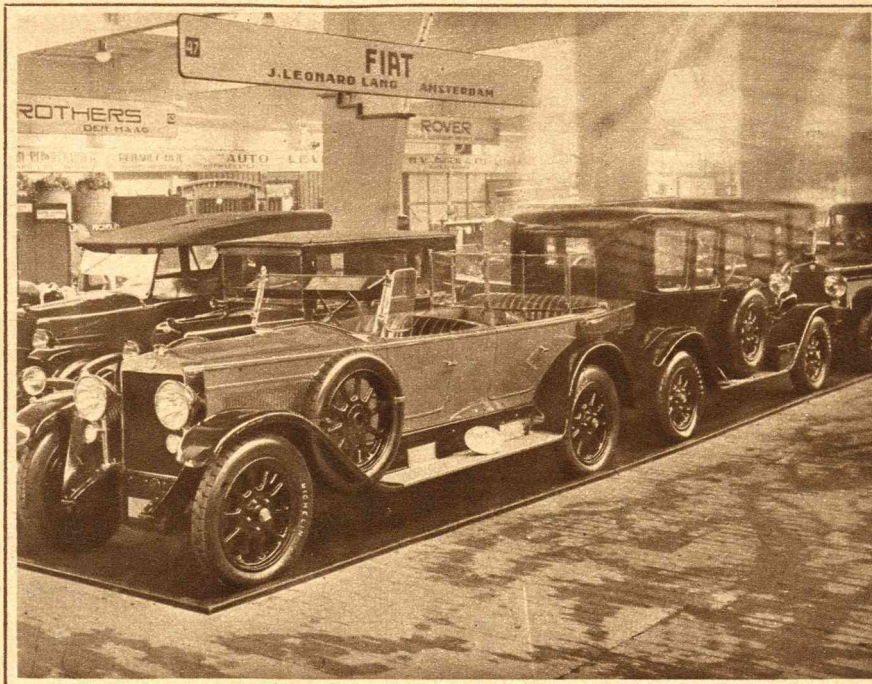
HET OUDSTE EN HET NIEUWE
Links een „Benz” auto van 1898. Geschenk van den Soesochoenan van So

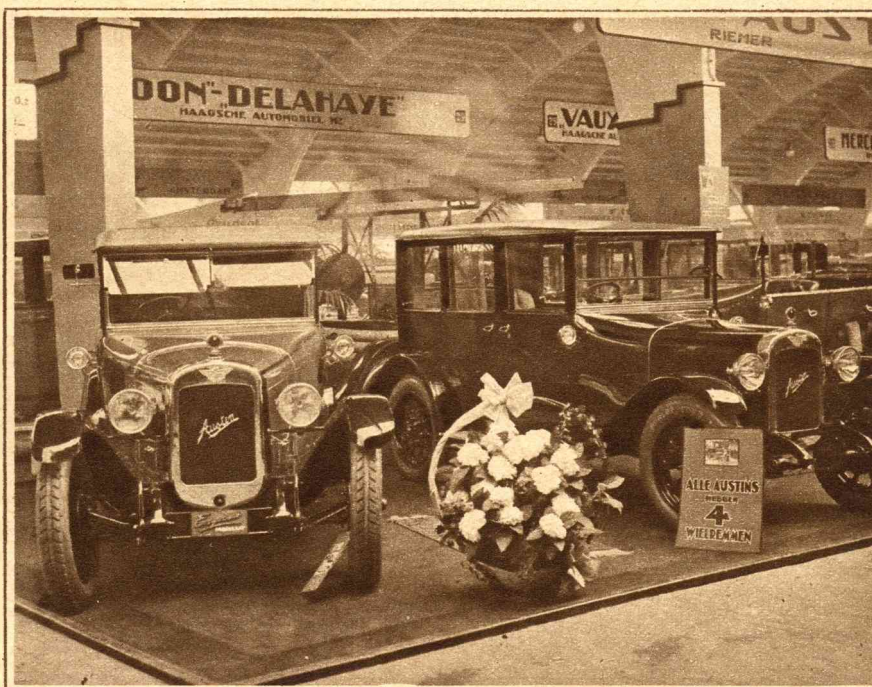
TELLING IN HET R.A.I.-GEBOUW

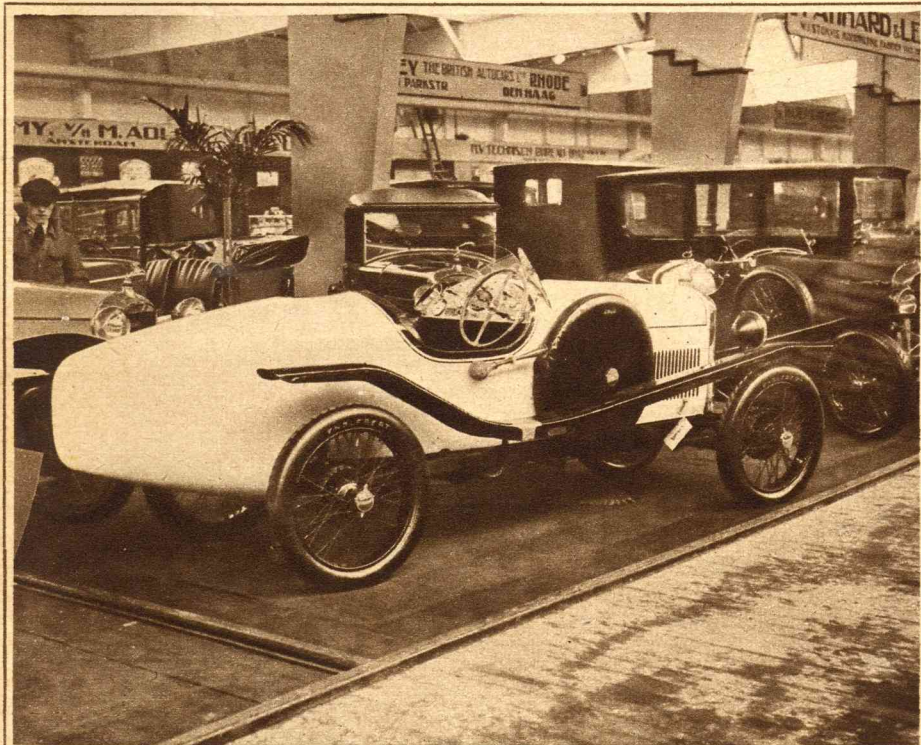
den Commissaris der Koningin, in Noord-Holland, Jhr. Mr. Dr. A. Roëll. De voorzitter, Leonard Lang, houdt een toespraak.

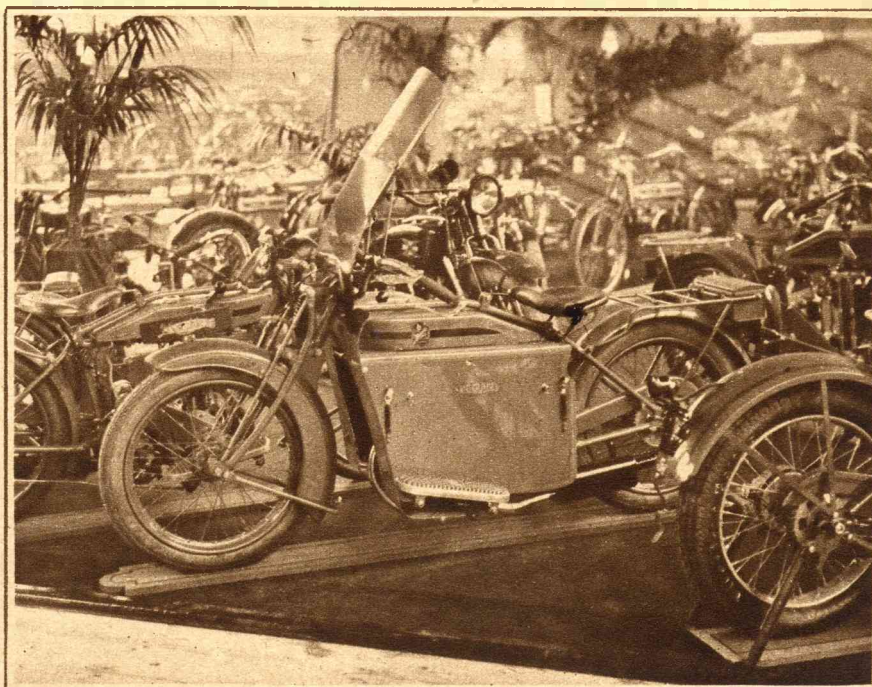
De Fiat-stand van den heer J. Leonard Lang.

Een zeer fraaie stand is ook die van de „Austin.”

HET OUDSTE EN HET NIEUWSTE.
nk van den Soesoehoenan van Soerakarta. Rechts: Een „Amilcar” racewagentje.

Nog een nieuwtje. De „Matchless” met motorbeschutting en windkap.

TODDY DODD

DOOR JOHN RALEIGH

„Hei daar, Toddy, als je over de leuning der brug in 't water springt, spaar je me heel veel werk!”

„Wat was dan je plan?” vroeg Toddy, terwijl hij den spreker aanzag.

„Wel, als jij je zelf niet van kant maakt, zal ik het doen. Een kerel als jij moet óf leven óf dood zijn. Zooals het nu is, gaat het niet langer; je bent jezelf en anderen tot last. Wat wil je dan, zal ik je over de leuning in de Hudson smijten of je hals om draaien?”

Toddy-Dodd, die op dezen toon door zijn ex-gymnasiumvriend was aangesproken, zei niets anders dan: „Ik heb dorst, Lon.”

„Dorst zit in den mond, niet in de maag, Todd en als je dus je mond met water omspoelt en de whisky uit je maag houdt, doe je heel verstandig. Je bent niet ziek of zwak, maar je bent — excuseer me — een lammeling. Iemand wien alles te veel is, die als een slak door 't leven gaat. Je vader heeft je verwend. Je had sport moeten beoefenen. Je vader heeft je een wonderbaarlijke autosuggestie in het leven meegegeven. — Maar dat zeg ik je, Todd, als je het me toestaat zal ik je veranderen; dan wil ik — zonder er een cent voor te rekenen — van jou een kerel maken. — Ook al zou ik je eerst murw moeten slaan.”

„Je bent toch niet om werk verlegen, is 't wel?” vroeg Todd.

„Zeker, Todd, dat ben ik wel, en als het er om ging om met hard en moeielijk werk jou tot 'n ander mensch te maken, dan werkte ik drie maanden zonder rusten door — Jij zelf bent me sympathiek genoeg, maar het is die verwenschte zwakheid-suggestie die ik er bij jou uit wil hebben.”

„Heb je nog meer te zeggen, Lon?” vroeg Todd met vermoeide stem.

„Ja — ik voel er veel voor om je nu maar meteen over de leuning in het water te smijten!”

„Waarom?”

„Kerel, je ergert me dood!” riep Lon thans uit. — Het zelfde oogenblik tilde hij Toddy op, hield hem even over de leuning en.... liet vervolgens Toddy los.

Met een angstigen kreet zeilde Todd door de lucht en.... plofte in het water van de Hudson.

Maar niet zoo spoedig had Lon Toddy los gelaten of hij dook hem na.

Even zoo spoedig als Todd in den stroom lag, bracht Lon hem naar den oever.

Toddy had geen twintig tellen zonder hulp in 't water gelegen, maar van die twintig tellen was hij er, door de hoogte waarvan hij geworpen werd, minstens twaalf tellen onder water geweest. — Toen hij weer op den oever lag, snakkend naar adem, zei Lon, op de brug wijzende: „Daar van die hoogte tuimelde je naar beneden. — Hóóg wat? — De hoofzaak is echter dat je er weer uit bent. — Pas op voor 'n volgenden keer, want dan wacht ik langer met je na springen.”

Toddy-Dodd was woedend en wilde zijn ex-mede-gymnasiaat te lijf.

Met een forschen duw wierp Lon hem echter van zich af.

Begrijpelijkwerwijs waren op dit incident de noodige toeschouwers toegelopen en Lon vertelde dat Toddy Dodd hem al vier jaar lang 100 dollar schuldig was, die hij wel kón, maar niet wilde betalen.

Toddy-Dodd was door dezen leugen zoo perplex, dat hij geen woord kon uitbrengen. Dit sterkte de menschen in de meening dat Lon waarheid sprak.

„Hoor eens, Todd,” zei Lon, duidelijk genoeg voor alle menschen verstaanbaar, „ik doe je een voorstel. Je gaat nu met me mee naar Bowser — daar drink je iets op mijn kosten en dan kan je zelf je conditiën vaststellen hoe je me terug betaalt.” Lon legde zijn hand „vertrouwelijk” op Todd's schouder — maar die vertrouwelijkheid scheen Todd twee buffers van een Pullmancar te zijn.

Maar het slot was toch dat Toddy-Dodd met Lon meeging en een half uurtje later met zijn inmiddels verwisselde kleeven op het terras van het door Lon opgegeven café zat.

„Hoor eens, Toddy,” zei Lon, „jij en ik zijn allebei zoons van rijke vaders geweest. — De mijne is dood, helaas — ik mocht m'n vader graag — hij maakte een kerel van me. — Jouw vader is ook dood, dubbel helaas, want hij had eerst nog moeten zien, hoe 'n kwibus jij bent geworden. — Als the struggle for life bestond in het doorbreken van een lucifer was je er nog te ellendig voor. — Als je wist hoe dat mij spijt, zou jij je zelf over mijn spijt schamen. — En dat wil wel wat zeggen, is 't niet? Ik wil onder mijn vrienden en bekenden, kereels hebben, geen zwakke naargeestige wezens!

Jij bent — een zwakkeling een kwibus en een misbaksel. — Maar je bent toch mijn vriend, tenminste op het zelfde oogenblik dat je mij een enorm pak slaag geeft.”

„Ik zie er het nut niet van in om jou te slaan!” zei Toddy.

„Nou, en ik wel, en als je me binnen twee maanden niet afranselt, zal ik het jou doen. Maar dat zeg ik je — als dat gebeurt ben je nog niet in den hemel. Dan zal ik je zoo rossen dat je begrafenisonderneming failliet gaat.”

Er brak nu een maand aan, dat Lon zijn vriend Toddy zoodanig terroriseerde, dat deze af en toe letterlijk stikte van woede.

In die maand had Lon hem zwemmen, roeien en zeilen geleerd. — Zelfs reed Toddy fiets en auto — en hij liep nu al meer dan drie dagen met heel pijnlijke blauwe plekken — souvenirs van de boklessen. —

's Avonds laat bracht Lon Toddy-Dodd naar huis en 's morgens als de zon nauwelijks was opgekomen stond hij reeds weer voor zijn deur. — Van Toddy's zwakkeborst was niets meer over. — Hij werd werkelijk sterker en besepte nu inderdaad dat Lon gelijk had.

Op den dag waarop wij met ons verhaal verder gaan, maakte Lon het echter al te bar. Zonder dat Todd op iets verdacht was gaf Lon hem plots een

hevig en kaakslag, pakte den verblufften Todd op en smiet hem in de Hudson.

Het koude water bracht de versuffing, door den kaakslag teweeg gebracht, weer in orde en Todd zwom naar den oever.

„Lon,” zei hij toen hij weder op den oever stond.

„Lon, was dit absoluut noodig?”

„Zeker, Todd,” zei Lon, „nu ga ik combineeren.”

„Ik heb anders een dringend verzoek, Lon.”

„En dat is?”

„Als je gecombineerd wilt onderwijzen, had ik in 't vervolg heel graag dat je eerst bij me inlichtingen inwon, omtrent mijn toestand.”

„Daar hou ik geen rekening mee, Todd,” zei Lon, „je liep te suffen. Dat mag je niet — je moet altijd helder van geest zijn!”

„Dat is alles goed en wel, Todd, maar ik suf niet; ik liep juist te denken dat ik je heel veel verschuldigd ben.”

„Niet noodig, Todd — ga maar naar huis en trek droge kleeven aan — over 'n uur wacht ik je bij Spranklin.”

„En als ik niet kom... Wat dan?”

„Dan zal ik je halen, Todd. Ik hoop echter, dat je het zoover niet laat komen. Als het wél zoover komt, geef ik je den goeden raad, je tanden met portland-cement te laten vastzetten. — Want ze gaan er uit, Todd — ze gaan eruit, boy. — Zorg dus op 'tijd te zijn!”

Maar Todd kwam een half uur te laat en vertelde dat hij Mildred Danson had ontmoet en het misschien niet haar in orde kwam.

„Wat?” vroeg Lon.

„Wel, onze verloving.”

„Geen kwestie van Todd,” zei Lon.

„Waarvan niet?”

„Wel, van die verloving!”

„Heb jij daar iets tegen, en zoo ja — wat dan wel?”

„Heel eenvoudig, dat ik Mildred zelf tot mijn vrouw verlang.”

„Weet zij dat al, Lon?”

„Neen, maar ik wilde het haar juist voorstellen.”

„Ik was je vóór, Lon!” zei Todd geërgerd.

„Daar heb ik niets mee te maken, Todd. Ik ben jouw meester en jij mijn leerling!”

„Hoor eens, Lon,” zei Todd met trillende lippen, „het is wel eens gebeurd dat de leerling knapper werk leverde dan de meester.”

„Mooi zoo, Todd. Het is aan jou zulks te bewijzen. Overigens,” ging Lon voort, „ben je een half uur te laat!”

„Dat komt omdat ik met Mildred heb staan praten. Dat zei ik je reeds — Lon.”

„Je behoeft je niet te laten ophouden door 'n vrouw die je toch niet krijgt, Todd. Ik zal jou en jouw zwakheid zoodanig opzwiepen dat zij vrijwillig van je afziet.”

„Als je dat durft te doen,” zei Todd, terwijl hij met gebalde vuisten en trillende neusvleugels voor Lon stond.... „als je dat doet....”

„Nou... wat dan?” lachte Lon uittartend, „wat dan, boy? Ik heb niet gezegd dat ik jou Mildred niet gun — maar ik heb haar zélf lief! En wees nu niet zenuwachtig, want dat staat niet voor een man!”

Toddy-Dodd probeerde het nu met zachte woorden; hij sprak lang en innig — Lon echter gaf niets toe.

Plotseling werd Toddy echter heel kalm. „Lon,” zei hij „ik wou graag weten, hoe ik je in 't vervolg moet noemen. Ik ken heel veel leelijke woorden, maar ik wil beleefd zijn en jou de keuze overlaten.”

„Ga mee,” zei Lon ontwikkend, „ik ga naar huis en inviteer je op de... ja op wat...? Ik weet het nog niet, maar ga mee.”

Toddy volgde Lon naar diens woning en ging met hem in den grooten tuin zitten.

Onderweg was geen woord meer gesproken, maar nu barstte Lon los.

„Wie gaf jou het recht, Toddy,” vroeg hij, „om Mildred te vragen? En heeft zij ja gezegd?”

„Ja heeft ze niet gezegd, Lon, maar het wordt ja.”

„Mooi, het is alleen maar de vraag tegen wien zij „ja” zegt.”

„Tegen mij natuurlijk!” zei Todd, „en de man die haar van mij af tracht te nemen is nog niet gelukkig!”

„Dat heb ik tegen jou ook gezegd, Todd.”

„Ik weet het Lon; ik was het niet vergeten. Zoo goed als ik het onthouden heb, had jij het ook!”

„Niet brutaal, Todd!” zei Lon uitdagerend.

„Wat dan? — Ik zou het je kunnen afleeren, Todd!”

„Jij?”

„Ja ik!” Op het zelfde oogenblik tuimelde Lon door een hevigen vuistslag getroffen achteruit. Doch even zoo spoedig stond hij weer voor Todd.

„Hier, pak 'an!” zei Todd en wederom ontving Lon een hevigen slag.

Hij stelde zich in postuur, doch de woedende Todd wierp zich op hem. Een verwoed gevecht ontstond tusschen de beide mannen.

Het gelukte Toddy om Lon onder te krijgen en het regende vuistslagen op Lon's hoofd en lichaam. Dof kwamen de slagen neer. „Lon,” zei Todd, „ik hou finale uitverkoop, als je van deze partij genoeg hebt, zeg je het maar.” De eerste symptomen van het verwoede gevecht uitten zich in twee blauwe oogen van Lon, die hoewel hij als een gek terug sloeg, weinig kans had op den van woede kokenden Toddy.

Het gevecht duurde bijna tien minuten, en toen lag Lon meer dood dan levend op den grond. Todd had den strijd gewonnen en Lon liep het bloed langs het gelaat.... Toen stond Lon langzaam op.... reikte Todd den hand en zei: „Todd, jij hebt gewonnen. Met 'n paar blauwe oogen kan ik Mildred niet vragen mijn vrouw te worden. Nu heb je ruimschoots den tijd haar tot je vrouw te vragen.”

Nu pas ging Todd een licht l op....

„O, Lon,” zei hij, „nu begrijp ik je pas.... Je liet je afbeulen, je liet je een paar blauwe oogen slaan.... Dit is de dag dat ik je vriend ben geworden.... Is 't zoo, Lon?”

„Zoo is 't, Todd.... Ik geef niets om Mildred, maar voor jou is 't een aardig vrouwtje.... Neem haar! Todd, ik had je, toen je mij den eersten klap gaf, kunnen maken en breken.... maar ik spaarde jou.... Denk er om: blijf zoo als je nu bent.... een kerel!”

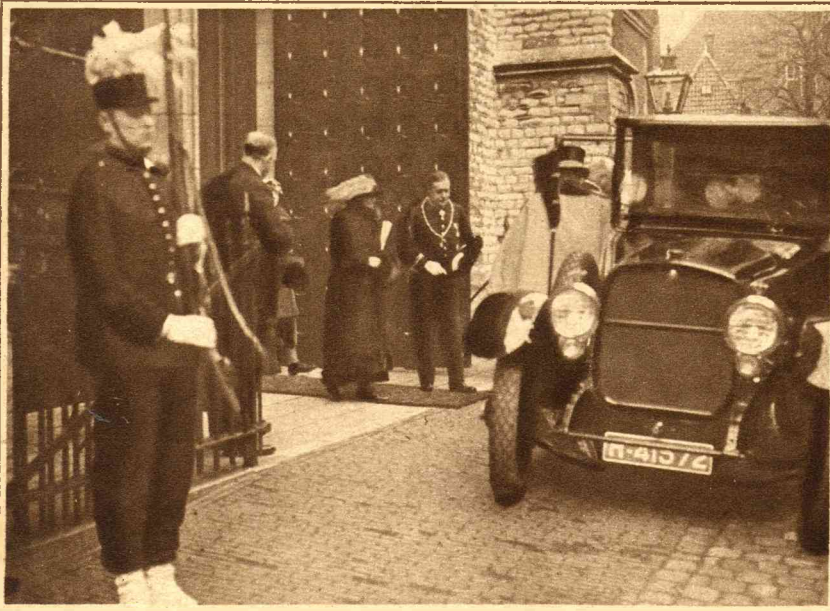

350-JARIG BESTAAN DER LEIDSCHER HOOGESCHOOL

EERE-PROMOTIE VAN H. M. DE KONINCIN

De eere-promotie van H. M. de Koningin in de Pieterskerk te Leiden. Een foto voor ons genomen tijdens de plechtigheid, op het oogenblik dat Hubert Cuypers' zangkoor „Sursum Corda” zich deed hooren. Men ziet op deze foto H. M. de Koningin, H. M. de Koningin-Moeder, Prins Hendrik en Prinses Juliana en geheel links: E. C. Baron Sweerts de Landas Wyborgh, commissaris der Koningin in Zuid-Holland en naast hem (met amtsketen) jhr. mr. dr. N. C. de Gijselaar, burgemeester van Leiden en president-curator der Hoogeschool.

H. M. de Koningin verlaat na afloop der plechtigheid, met burgemeester de Gijselaar, de Pieterskerk.

De voor het gebouw der Hoogeschool opgestelde eerewacht wordt door Koningin Wilhelmina geïnspecteerd.

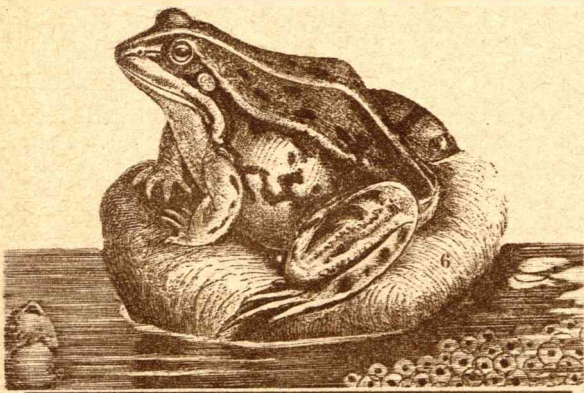
De professoren begeven zich gezamenlijk naar de Pieterskerk. X prof. Einstein.

Tenslotte nog een overzichtsfoto van den rijjool der studenten, die daags te voren plaats had.

ONS KINDERHOEKJE

Als je mijn portret, dat door een heel knappen fotograaf gemaakt is, goed bekijkt, zul je zeker toestemmen, dat ik een zeer zindelijk, net uitzien diertje ben, met mijn geel en bruin jasje.

Ik ben wat de natuurkundigen een amphibie noemen, dat is een tweeslachtig dier, dat zoowel op het land als in 't water leeft of een gedeelte van zijn bestaan in 't water doorbrengt, en een ander gedeelte op het land. — Laat ik je mijn geschiedenis van 't begin af aan vertellen, want ik weet zeker, dat je er belang in stellen zult, en dat het je misschien enkele dingen leeren zal, die je nog niet wist. — Mijn moeder was een van de schoonste kikvorschen, die er ooit bestaan heeft, en maakte haar nest in een vochtige weide aan den zoom van een mooi woud, waar in den vroegen ochtend de lijsters en merels hun schoonste lied zongen.

Het was in de lente, in dien tijd van het jaar, dat de vinken en de winterkoningjes in hun geliefd eikenwoud waren aangekomen, dat mijn oude verstandige moeder den tijd gekomen achtte om eieren te leggen.

Ze hipte voor dat doel naar een vijver en legde daar op een zonnigen Aprilochtend een groot aantal eieren.

Deze eieren zijn klein als ze pas gelegd zijn, maar 't water doet ze spoedig zwellen en dan hangen ze aaneen tot een groote massa.

Het is die dicht opeengepakte massa die de menschen kikvorschendrill noemen. In dien kleverige hoop kan men kleine ronde bolletjes bespeuren, half wit, half zwart. Dat zijn de eieren. — Misschien kan je je niet goed voorstellen hoe zoo'n massa kikvorschendrill er uit ziet. Dan zou ik je aanraden er eens naar uit te zien, in dit voorjaar, en als je er niet in slaagt ze te vinden, zal ik eens probeeren je uit te leggen waar het zoowat op lijkt. Je weet natuurlijk hoe een kippenei er uit ziet als de schaal gebroken is en de inhoud in een kopje gegoten? Dan zie je een hoeveelheid doorschijnende, lijmerige bestanddeelen en een grooten gelen dooier. Als je nu verscheidene eieren doorslaat, in 'n schotel of bakje doet en de dooiers heel houdt, krijg je een vergrootte voorstelling van kikvorschendrill; de dooiers zijn dan 't eigenlijke kikvorschen, behalve dat het in plaats van geel, zwart van kleur is, zooals ik al vertelde. Uit dit zwarte eitje komt een kikvorsch ter wereld, niet uit de kleverige bestanddeelen er om heen. — Als kikvorscheneieren gelegd zijn, beginnen ze zich al heel gauw te ontwikkelen, en je zou 't haast niet gelooven, den tienden dag is 't al mogelijk vaag den vorm van kop, romp en staart te onderscheiden. — Toen ik in de eerste periode van ontwikkeling was, was ik een zonderling uitzien wezen, dat kan ik je vertellen. Ik leek meer op een visch, dan op een kikvorsch en bezat een staart die zeer snel groeide. Toen begonnen mijn kieuwen grooter te worden en veertien dagen nadat mijn moeder hare eieren gelegd had, voelde ik me in staat als jonge kikvorsch de drillmassa te verlaten.

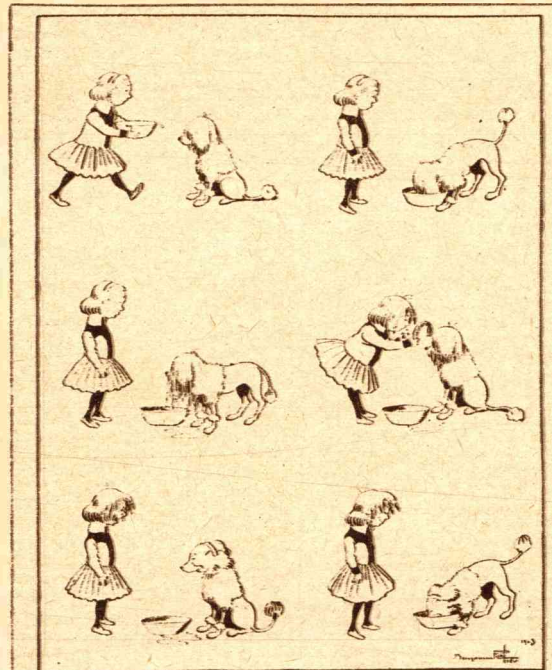
Wat was het een heerlijk gevoel in het water te zijn! Ik herinner me hoe ik er vroolijk in rondsprong en wentelde en zwom. Ik was er heusch verbaasd over, dat ik zoo dadelijk zwemmen kon, maar ik begreep al gauw, waarom dit was, want op een goeden dag schoot er een groote visch — een snoek — leelijk op mij af. Wat schrok ik geweldig toen hij zijn grooten bek opende; 't kwam alleen doordat ik schielijk ter zijde week, dat ik hem ontkwam en nu vandaag nog in leven ben om mijn geschiedenis voor je op te schrijven. Had nu de natuur niet beschikt, dat ik bijna direct als ik geboren was kon zwemmen, dan zou die hongerige visch mij gemakkelijk gepakt en opgeslokt hebben.

Er waren nog verscheidene andere soorten van visschen in den vijver, maar die schenen zich niet in het minst om mij te bekommeren. Vooral

herinner ik me een heel mooien visch — een baars geheeten — die zoo fraai gekleurd is op z'n rug en in de zij en een zeer puntige vin heeft.

Toen de Meikindertjes dansten om den Meipaai op het grasveld in het dorp, verlustigden zich duizenden jonge kikvorschen in den vijver en waren daar zoo vroolijk en dartel als mogelijk.

Ik kan haast niet vertellen hoe de tijd voorbij ging, en wat voor wonderlijke dingen er allemaal met mij gebeurden. Ik herkende mijn kleine ik nauwelijks van den eenen dag op den anderen. Toen ik pas uit mijn kleverig huisje kwam, bezat ik niet eens een bek, maar ik merkte dat ik voorzien was van kleine hoeveelheden van den dooier, die in 't ei zat, en hier leefde ik van tot ik een bek had. Die werd mij echter gegeven toen ik een paar dagen oud was; ik herinner me, dat ik hoornachtige kaken had en gulzig planten en alle moge-

Hoe jonge juffrouw Lili een grooten dienst aan haar hondje Azor bewijst.

lijk ander groen verslond. Hoe meer ik at, hoe harder ik blijkbaar groeide, en mijn zonderling lichaampje veranderde. Aan beide kanten van mijn hals kwamen spleetvormige openingen, de kieuwspleten genaamd, en nog andere veranderingen grepen er met mij plaats, waardoor ik in staat was water door mijn mond binnen te laten en door mijn kieuwen weer weg te laten loopen. Dat was heerlijk verfrisschend en ik voelde mij erg levenslustig.

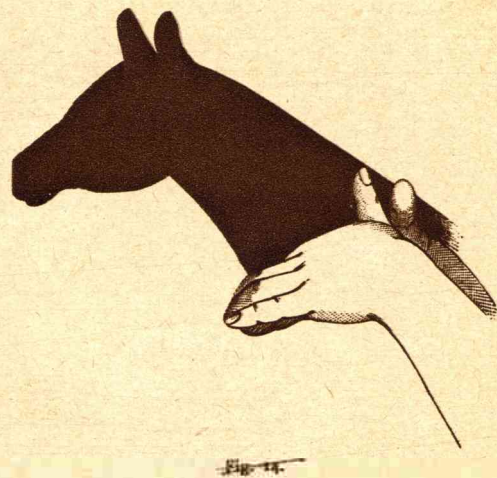
Mijn staart groeide zeer snel en was mij heel nuttig bij 't rondzwemmen in den mooien vijver. Eens vroeg ik mij af wat er nu met mij gebeurde, want ik was in 't bezit van een paar achterpooten op de plaats waar mijn staart begon.

Na een tijdje kwamen er gewrichten in, en verbeeldt je, toen verschenen mijn toonen! Tegelijkertijd groeiden ook mijn voorpooten hard, maar de achterste had ik toch het eerst, want de voorpooten waren bedekt met een vreemd soort vlies. Na twee maanden was ik de trotsche bezitter van twee longen, en kwam toen dikwijls aan de oppervlakte van het water om adem te halen. Gewoonlijk bevonden zich honderden van ons even onder den waterspiegel om zich te koesteren in den zonneschijn. Eens kwamen er een paar jongens met een net en een flesch, die probeerden om een paar van ons te vangen. Ik geloof dat ze enkele van mijn broertjes en zusjes gevangen hebben, maar mij kregen ze niet te pakken, want ik was hun veel te vlug en te slim af. Toen mijn longen gevormd waren, begonnen mijn kieuwen te verdwijnen, maar een korten tijd ademde ik door mijn kieuwen en mijn longen tegelijk. Nu dat is iets, wat jullie jongens en meisjes nooit hebt kunnen doen, dus daar kan ik je over inlichten!

Toen ik mijn verjaardag van één maand vierde, wist ik waarlijk niet, wat er nu met me zou gebeuren. Ik geleek niet langer op een visch. Ik at iets meer, ik wierp mijn bovenste huidlaag af, mijn kieuwen verdwenen geheel, mijn kaken en lippen behield ik. Ik kreeg een veel wijderen mond en mijn kleine tong ontwikkelde zich snel tot een prachtig orgaan. Mijn oogen werden grooter en sterker, evenals mijn voorpooten, en ik gevoelde duidelijk dat er binnen in mij een groote verandering plaats greep. Ik weet niet recht wat, maar wel, dat ik mij geheel anders

dan vroeger voelde, een geheel ander schepsel. Ik zocht niet langer plantaardig voedsel, maar begon veel van insecten te houden. Wat had ik er een plezier in, de behendige diertjes te vervolgen, die zoo zwenkten en draaiden om mij te ontkomen. Maar mijn tong kwam mij te hulp. Door die vlug uit te steken, kon ik verscheidene insecten vangen en naar mijn mond toebrengen. Zij was kleverig aan de punt en dat hielp aanmerkelijk. Ik vergat nog van mijn staart te vertellen. Deze werd steeds korter, tot ik op een dag alleen maar een afschuwelijk kort stompje had, en 't mij niets schelen kon, te bemerken, dat ik er spoedig in het geheel geen meer bezat. In plaats van zoo'n zwarte bul-hondentint, die ik als kikkervisch had, was ik nu een aardige bruin en geel gekleurde kikvorsch. In dat stadium verliet ik mijn woonplaats in het water, want ik gevoelde niets geen lust er langer te blijven, en het mooie gras en de bloemen aan den rand van den vijver, schenen mij uit te noodigen, ze eens te komen bezien. Het was wel vreemd, maar een groot aantal van mijn kameraden hadden dezelfde begeerte als ik, dus verlieten wij den vijver in een groote schare. We klauterden den vijverrand op, en ik kan je verzekeren, dat mij dat het eerste oogenblik erg duizelig maakte. Bovenaan gekomen rustten we even uit, wierpen een laatsten blik op onze voormalige woning en huppelden toen een mooi gazon op. Het was daar prachtig en wij waren verrukt in zoo'n mooie wereld te leven, waar alles zoo frisch en vroolijk scheen te zijn. De vogels zongen zoo liefelijk en de vlinders fladderden rond met verblindend gekleurde vleugels. Voort gingen we in groote menigte bij elkaar — natuurkundigen noemen dat trekken — over velden en door heggen en dwars over de wegen. Eens kwam er een heer, die ons erg veel onderscheiding betoonde, want in plaats van ons onder zijn voeten te vertrappen, zocht hij behoedzaam zijn weg tusschen ons door, en bukte zich om een of twee van ons in zijn warmen handpalm te nemen. Toen, na ons nauwkeurig bekeken te hebben, zette hij ons in 't frissche gras aan de zijde van den weg, en zei tegen zijn metgezel: „Wat een wonderlijke diertjes!”

SCHADUWBEELD

HET RIJPAARD.

De linkerhand legge men op de rechter, met de handpalmen naar elkander. De twee opstaande duimen vormen de ooren; de rechterduim moet achter den linker geplaatst worden. De vingers der rechterhand liggen uitgestrekt, tegen elkaar. Drie vingers der linkerhand zijn geplaatst als volgt: het eerste lid van den pink tegen den top van den middelvinger; het eerste lid van den ringvinger op den top van denzelven vinger der rechterhand en de linker middelvinger evenzoo op den top van den rechterpink. De linkerwijsvinger moet onder de andere vingers verborgen zijn. Door de beide ellebogen naar voren te brengen, wordt de kop opgeheven en krijgt de hals tegelijkertijd een bevalliger vorm.

RECTIFICATIE

Naar aanleiding van een opmerking van een onzer abonnees herstellen wij hierbij eene onjuistheid, welke geslopen is in de „Berekening van geboortjaar, -dag en -maand” uit ons nummer van 16 Januari, blz. 684.

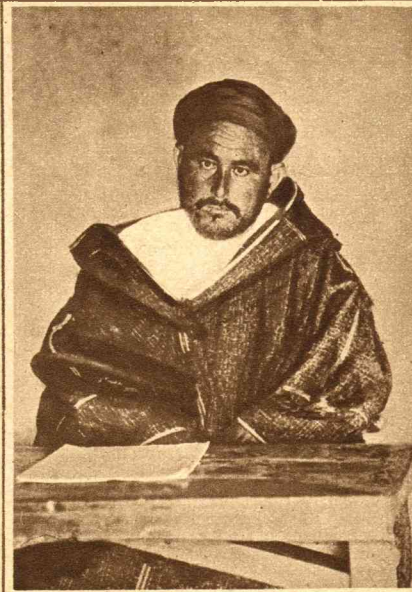
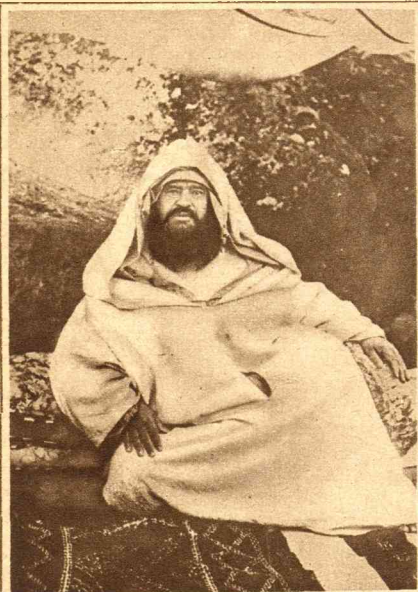
Men leze als volgt:

Het eerste of de beide eerste cijfers geven de maand, de beide volgende den dag en de twee laatste den ouderdom.

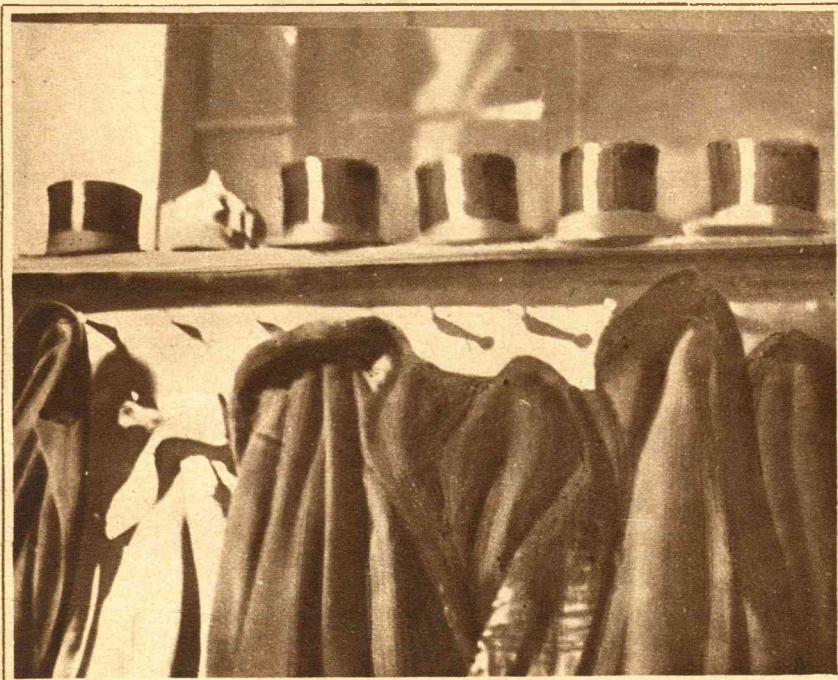
De uitkomst van het voorbeeld geeft dan ook 8—15—14, dus 15 Augustus 14 jaar oud.

WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

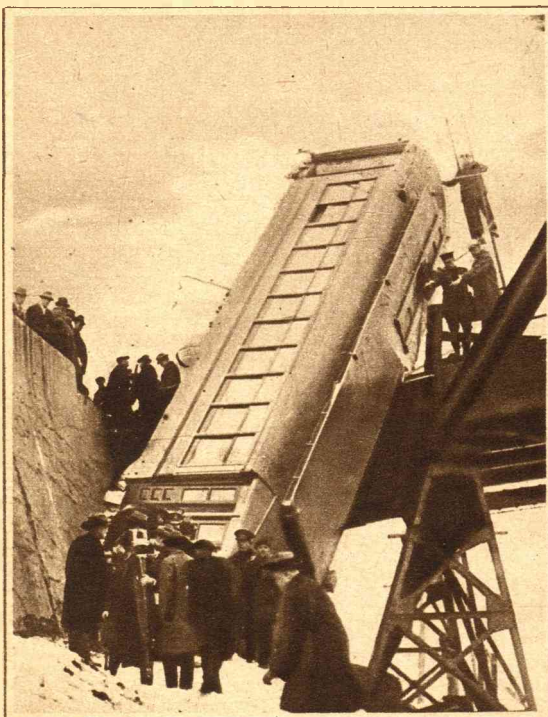
De strijd in Marokko. Naast een foto van den terugtocht der Spaansche troepen, die noodzakelijk was geworden doordat de hun vriendschappelijk gezinde Raisoeli door den leider der opstandelingen Abd-el-Krim werd gevangen genomen, geven we links het portret van Raisoeli, rechts dat van zijn overwinnaar Abd-el-Krim.

Een typische foto van den kleerenhanger in de wachtkamer van het Russische volkscommissariaat voor buitenlandsche zaken, tijdens de ontvangst van het diplomatenkorps. Tusschen alle hooge hoeden en pelsjassen der buitenlandsche diplomaten de eenvoudige helm en mantel van een sovjet-officier.

Dan gaat het in Londen anders toe. Daar heeft men zelfs den Lord Mayor in vol ornaat aan het biljart kunnen zien. Het was ter gelegenheid van de opening van een Katholieke War-Memorial-Hall te Ilford, dat hij in de conversatiezaal van het door hem geopende gebouw, den eersten stoot op het biljart deed.

Het tram-ongeluk te Jersey City, waarbij een tramwagen van een zes meter hoog viaduct stortte en 24 personen gewond werden. De wagen bleef in schuine richting hangen, doch kantelde, zoodat de passagiers rare buitelingen maakten.

Een echt Amerikaansche manier. In een fabriek laat de directie dezen mefisto, met in de eene hand een houten been, in de andere een glazen oog, rondwandelen, om den arbeiders tot voorzichtigheid bij hun werk aan te manen.

Nu we hier ongeveer vergeten zijn hoe sneeuw er uitziet geven we nog maar weer eens een kiekje van buitenlandsche sneeuw. Een typische foto van het beroemde Saintis-observatorium, in het hartje van de Alpen.

DE VROUW EN HAAR RIJK

EEN PRAATJE OVER BAL-MASQUE-COSTUUMS.

Voor het zelf vervaardigen van een Bal-Masqué-costuum heeft men om te beginnen noodig: een rijke fantasie en een dosis vingervaarigheid om zoo'n kleedje in korten tijd in elkaar te zetten.

Wel zijn er de oude, traditioneele modellen, waaraan wij onze eigen, oorspronkelijke ideeën toevoegen en die daardoor toch iets persoonlijks te zien geven. Een oud Fransch plaatje kan soms tot model dienen. Die Fransche kleeding uit den ouden tijd is zoo gracieus en coquet en zal door menige dame heel graag gedragen worden voor Bal-Masqué-costuum.

Ook de Heeren uit dit tijdperk van kanten jabots en plissés zien er zeer chique uit.

Er is zoo'n verscheidenheid in Bal-Masqué-artikelen, dat met wat goeden smaak, de alleraardigste costuums te vervaardigen zijn.

Heel aardig is een glanzend satinet van groote ruiten in verschillende kleuren. Daarvan zou een costuum, voorstellende een harlekijn, te maken zijn. Men maakt 'n getailleerd tuniekje, klokvormig; aan elke plooi een belletje, ook aan de hooge puntmuts worden belletjes gezet. Een rood lintje wordt om den hals vastgemaakt, eveneens om de polsen. De pantalon gaat in kousen over en aan de voeten puntige rood-fluweelen schoenen. Aan de handen kunnen nog ter versiering wapperende, bonte lintjes vastgestrikt worden. Van een hardblauw met helder-wit satinet kan een aardig dienstmeisjes-japonnetje vervaardigd worden. Een nauwsluitend lijfje met pofmouwten, en ruim, kort rokje, waarvoor een kort, zwart-satinetten schortje, afgezet met goud-galon. Een coquet geplisseerd strookje, vastgehouden door een zwart fluweeltje, versiert het kapsel.

Een „Bretonsche Boer” is een aardige kleederdracht voor een heer.

Deze draagt een rechte, korte pantalon tot aan de knieën, welke bloot zijn. De kous is even onder de knie aan het boord omgeslagen. Een losse, ruime blouse met een wapperende das draagt hij en een heel ruimen mantel met kap, van een sprekende kleur met groote figuren of bloemen doorweven. De mantel hangt luchtig over de schouders, opgehouden door een band, die van den rechterschouder tot onder den linkerarm loopt. Een platte hoed met gladden bol bedekt zijn hoofd.

ANNIE M. M.

SOEP VAN KALFSPOOT MET BALLETJES.

Trek beenderen-bouillon b.v. van een kalfspoot, wasch dezen eerst af en zet hem met 1½ L. water en zout eenigen tijd weg, laat hem dan zachtjes enkele uren trekken en daarna 1½ uur zachtjes koken. Men

voegt er nu bij de vermicelli of rijst en maakt van een ons kalfsgehakt op de gewone wijze, met zout peper, nootmuscaat, beschuit en melk aangemaakt, kleine balletjes, die men 20 minuten in de soep laat meekoken.

RIJSTSOEP MET WORTELEN.

Zet een kalfspoot op met zooveel water als men voor de soep noodig heeft en voeg daarbij 25 gram rijst, klein gesneden wortelen

prei of uien, peterselie, selderij en eenige koolbladeren. Laat deze massa goed doorkoken. Wie het nog lekkerder wil maken, zeft de soep (men kookt dan echter de rijst afzonderlijk gaar). Nu snijdt men het vleesch van den kalfspoot af en doet dit met de gekookte rijst en de soep in de soepterrine.

GROENTENSOEP.

Een bosje selderij, een prei, wat savoyekool, eenige wortelen worden fijngesneden en met een kopje geweekte doperwtten, 2 L. water en wat zout op het vuur gezet en gaar gekookt. Dan doet men vet of boter in 'n pan, roert dit met twee eetlepels bloem, voegt er wat overige vleeschsoep of jus bij en mengt dit alles door de groenten. Nu laat men de soep 10 minuten doorkoken.

PREI MET HARDE EIEREN EN BOTERSAUS.

Neem een of twee bossen dikke prei, maak ze schoon en snijd ze zoo lang mogelijk bij het groene gedeelte af. Zet de goed gewasschen prei op met kokend water en wat zout en kook ze gaar. Schep ze dan met een schuimspaan uit het nat en leg ze als slierasperges op een schotel. Leg er rondom heen partjes hard gekookt ei en dien den schotel op met een botersaus of gesmolten boter. Botersaus maken van ½ L. getapte melk, die men aan den kook brengt met een weinig zout. Roer er ½ ons boter doorheen en meng 1 pakje Dekapuddingmeel aan met wat water. Bindt ten slotte de saus onder voortdurend roeren met dit mengsel.

WEET GE..

Weet ge...

dat ge eenmaal per week kokend sodawater door de afvoerbuis van den keukengootsteen moet gieten, dit voorkomt onaangename lucht.

Onze Specialiteit: POLKA KNIPPEN EN KAPPEN

Dames Haarwasschen en Onduleeren . . . . f 1.25
Onduleeren en Kappen . . . 0.75
Haarverven-Manicure-Massage
MAISON BOLTEN
Kalverstraat 177, 1ste Etage.
Abonnementen speciale prijzen.

De Voorjaarsmode op komst

De eerste berichten over de nieuwe voorjaarsmode beginnen al te komen. Voor dezen keer geven we alvast een paar typeerende modelletjes. De midden foto toont een geruite zijden japon met lichte, van voren open tuniek. Het hoedje is gegarneerd met strikken van dezelfde stof als die der tuniek. Op ons linksche plaatje ziet u een namiddagtoilet van zwarte kunstzijde met wit lederen knopen en boord, terwijl we rechts een zwart velours complet vinden, met witte vos en een zwart velours hoedje met wit leer gegarneerd.

Een Honoloeloe-sche Prinses

Prinses Kiliuokalani Kawananakoe, dochter van Prinses Kawananakoa van Honoloeloe, is kortelings gehuwd met een automobielen-handelaar, Jeremiah Ellerbrook.

HET HOEKJE VOOR

Een aardige tijdpassering is het uitzoeken van verdraaide zinnen: zelf kan men elken zin, dien men wil, verdraaien, en 'n huisgenoot, die zich verveelt, vragen, de zaak weer op orde te stellen! Hoe verdraait men dan 'n zin?

Door eenvoudig de woorden door-elkaar te gooien, en later de letters van ieder woord in 'n verkeerde volgorde te nemen.

We geven 'n paar aldus verdraaide zinnen, waarmee de lezer zich kan onledig houden, en die tevens als voorbeeld kunnen dienen:

DE WINTERAVONDEN

Nekoze ed tiz welder et elhee po rondewirokus. Nee sihu raha tenta ne wenna ni zesrut woju. Tine, mangzaal bekert the ana jentijl nad.

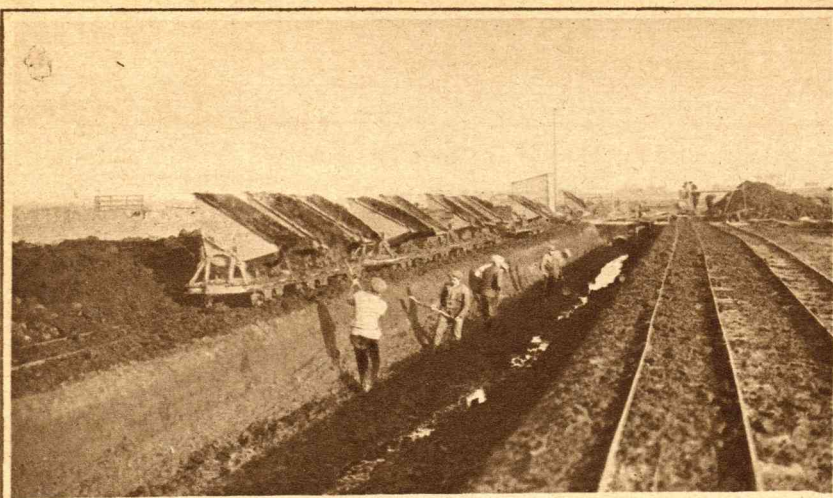
Het antwoord op de opgave der vorige week is: De Europeaan bezat f 1.125 voor hij den tempel betrad.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 60 ct.)

Voor de watervoorziening van Amsterdam is men op het oogenblik druk bezig met het leggen van een transportbuis. De buis wordt in Haarlem aangesloten aan den zinker in het Spaarne, om vandaar te worden doorgetrokken naar Halfweg en Sloten, waar zij aan de stadsleiding wordt aangesloten. Links: Het graven van de geul waarin de buis komt te liggen. Rechts: De buizen, die 90 c.M. in doorsnee zijn; elk stuk weegt 2300 K.G.

Een foto van hetgeen er is overgebleven van een der zes-en-twintig paviljoens waaruit de vuurwerkfabriek der firma J. Kat bij Leiden bestaat, waarbij de werkmán C. v. Ardenne uit Rotterdam om het leven kwam en een tweede gewond werd.

De storm van de afgelopen week heeft over heel het land in groote hevigheid gewoed. Wij hebben tijdens het noodweer een kijkje genomen in IJmuiden, waaraan wij bovenstaande foto te danken hebben, die een goed beeld geeft van de kracht van den wind.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

■ Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen ■

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

HAARWERK en HAARVERVEN

zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan verzekerd wil zijn, laat zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschaas 169 - Amsterdam

Telef. 44363

20 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS

van
REEDERS
N.Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

...geneest U verrassend snel van

Rheumatiek
Verkoudheid
Slapeloosheid
Influenza
Hoofd- en Zenuwpijn

Ischias
Griep
Jicht
Spit

Genezing en onschadelijkheid gegarandeerd.
Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten f 0.80 en f 2.—

BETLEM'S WILDHANDEL

N.Z. VOORBURG WAL 57-59. TEL. C. 1515

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

ABONNEERT U

OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

GELDERSCHE ROOKWORST

en dan met het loodje

ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM à f 1.62⁵ per drie maanden 1) f 0.12⁵ per week

Naam: .....

Adres: .....

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

DE LAATSTE BLADZIJ

DE LEEPE BOER.

Een boer had een groote schuur gebouwd en gaf zijn beiden zoons de opdracht in een der wanden een klein gat te maken, opdat de kat vrijelijk in en uit zou kunnen gaan.

De jongens maakten het gat vlak naast de deur en werkten het keurig af. Niettemin werd de boer, toen hij zag wat ze hadden gedaan, woedend.

„Jullie uilskuikens!” riep hij uit, „kunnen jullie nou niks goed doen. Hoe kan je nou dat gat op zoo'n krankzinnige plaats maken?”

„Wat bedoelt u?” vroegen de beide jongens in koor.

De boer rukte de deur wijd open en bedekte daardoor het gat.

„Waar is nou het gat?” riep hij uit, „hoe wil de kat nou naar binnen komen, als de deur open is?”

EEN FLINK HOOFD.

De dorpsschoolmeester had zijn jongens aangemoedigd om zich met huisvlijt bezig te houden en zelfs kleine prijzen uitgelooft voor die hem het mooiste werkstuk zou laten zien.

Op zekeren dag kwam een jongen met een prachtig afgewerkt klein kastje.

„Dat is heel mooi,” zei de schoolmeester, „waar heb je het model daarvoor vandaan gehaald?”

„Ik heb het uit mijn hoofd gemaakt, en ik heb nog net hout genoeg over, om nog een tweede te maken.”

DE KRITIEK.

Een jonge man, die zich verbeeldde een heele artist te wezen, had eens heel lang gewerkt op een schilderstuk, dat een koe, grazend in de weide voorstelde.

Hij liet zijn stuk aan een bekend schilder zien om diens oordeel er over te hooren. Deze bekeek het enkele minuten en zei toen:

„Het schip is niet kwaad, maar de zee heb je wel wat al te groen gemaakt!”

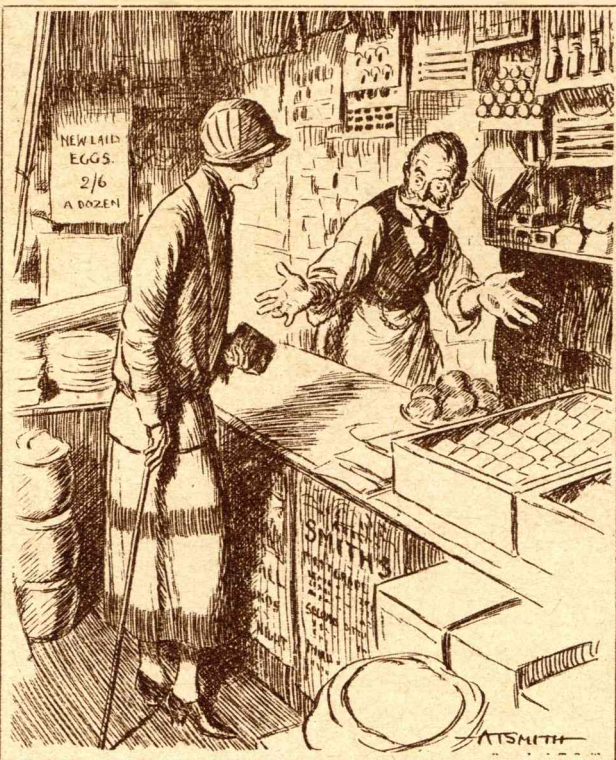
RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

Inbreker: „Het eerste wat ik zal doen als ik op den grond sta zal zijn: onderzoeken of ze ook een hond hebben.” (London Opinion).

„Het is tegenwoordig verschrikkelijk, om er een winkel op na te houden. Op alles verlies je.”
„Maar waarom houdt u uw winkel dan aan?”
„Nou, mevrouw, een mensch moet toch leven!” (The Passing Show.)

ZEER DUIDELIJK.

Professor in de physica: „Zooals gij ziet, mijne heeren, ziet gij thans nog in 't geheel niets, en waarom gij niets ziet, zult ge onmiddellijk zien!”

BIJ EEN WELDADIGHEIDSCONCERT.

Heer: „Hoeveel bedraagt de entree?”

Penningmeester: „Dat wordt aan uwe beleefdheid overgelaten!”

Heer: „Hier heeft u een kwartje!”

Penningmeester: „Pardon, de beleefdheid begint met twee kwartjes.”

'T SMAAKT WEL.

Vrouw: „Nu man, wat zit jij te eten met lange tanden! Smaakt 't niet?”

Man: „O ja, lieve; 't smaakt wel, maar... om de waarheid te zeggen... 't smaakt miserabel.”

MERCURIUS'
KANTOORBOEK- EN PAPIERHANDEL
SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400
Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

GOED BEDOELD.

Een rechtsgeleerde in een kleine plaats, warm voorstander van de verbetering der sociale toestanden, was gestorven. Het plaatselijk orgaanje moest treurig doen en boekstaafde de volgende ontboezeming:

„Een groot man is van ons heengegaan! Geve de hemel, dat velen zijn voorbeeld zullen volgen!”

HIJ HAD WAT.

De jongen had volle vier uur zitten visschen, toen de praatzieke man langs kwam en hem vroeg wat hij deed.

„Visschen.”

„En — heb je wat?”

„Ja.”

„Wat dan?”

„Geduld.”

LAAT HEM DE ILLUSIE.

Marie: „En heeft hij je tegen je wil gekust, Lize?”

Lize: „Dat denkt hij ten minste.”

DE ARME!

Moeder: „Kook je altijd wat jij lekker vindt?”

Dochter: „Ik heb het me gemakkelijker gemaakt. Wij hebben al dadelijk bij ons trouwen afgesproken, dat hij lekker moet vinden wat ik kook.”

EEN CANDIDAAT ZONDER STEM.

Bij een verkiezing zou een der kandidaten het woord voeren voor zijn kiezers. Hij beklom een tribune en begon:

„Mijne heeren.”

Maar verder hoorde men niets, want de man had een zwak orgaan en alleen zij, die in de nabijheid waren, konden iets verstaan van wat hij zeide.

Daar riep opeens iemand met een stentorstem:

„Het verwondert me volstrekt niet, dat iemand met zoo'n zwakke stem de mijne zou willen hebben!” En onder luid gelach van al de aanwezigen verliet de kandidaat de tribune.

GEWOONTE.

Kantonrechter (tot een vrouw die wegens ladelichting terecht staat): „Wanneer ben je met dat soort „beroep” begonnen?”

Vrouw (weenende): „Ik begon met des avonds de portemonnaie te nemen uit de zak van mijn man, als hij sliep. En zoo ben ik van kwaad tot erger vervallen!”

ZEER VLEJEND.

A: „Hebt ge wel eens opgemerkt, dat zoons meestal het tegendeel van hun vader zijn?”

B: Zeker! Bijna in iedere familie komen dergelijke gevallen voor.”

A: „Hebt ge bijvoorbeeld mijn vader gekend?”

B: „Niet best! Ik heb wel gehoord, dat hij een zeer schrander man moet zijn geweest.”

NIET AANMOEDIGEND.

Hij was nogal verlegen van aard en daarom wilde hij tevoren het broertje van zijn aangebedene eens polsen, hoe haar gevoelens voor hem waren.

„H'm, em, heeft je zuster het wel eens over me?” vroeg hij.

„Nee,” antwoordde het kind. „Dat is zoo eigenaardig bij haar. Als ze niks goeds van iemand zeggen kan, dan zegt ze heelemaal niks!”

DE REDEN.

„Zij is een vrouw van weinig woorden.”

„Geef wonder, dat ze niet overweg kan met de kruiswoorden-raadsels.”

DIE WAS RAAK.

Sergeant: „Klaassen, jij bent beslist de domste van de heele compagnie. Heb je nog broers of zusters?”

Klaassen: „Ja, sergeant, 'n broer.”

Sergeant: „Zoo! Is die ook zoo dom als jij?”

Klaassen: „Ze zeggen altijd, dat hij nog veel dommer is dan ik.”

Sergeant: „Och kom! En wat doet die dan?”

Klaassen: „Hij is sergeant, sergeant.”

MET DOORZICHTIGE RAND

GEBR. PRINS

— OPTICIENS —

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.
Bilderdijkstr. 68 b/d Clerqstr.
Tolstraat 93 b/d v. Woustraat
— AMSTERDAM —

Man: „Heusch, vrouwtje, het is wel heel lief van je, maar ik heb je al zoo dikwijls gezegd, dat je niet altijd moet opblijven tot ik thuis kom.”
Vrouw: „Wees niet zoo flauw, Karel; ik ga niet naar bed — ik sta op.”